

دلنڊو ڪيسو ٽولنگه:

درحمت ڀاڳي

Ketabton.com

ليکوال: رحمت الله رحمت

درحمت دالی

ولنبرؤ کبیرؤ لله

لیکوال :
رحمت اللہ رحمت

د کتاب ټول حقوق د ليکوال سره خوندي دي .

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم:

د رحمت ډالي (د لنډو کيسو ټولگه)

ليکوال:

رحمت الله، رحمت

د چاپ کال:

۱۳۸۳ هـ ش / ۲۰۰۴ م د چاپ شمير ۵۰۰

د ليکوال تليفون:

۰۳۴۵۸۸۷۳۲۹۹ / ۰۳۱۳۸۴۷۰۷۲۵

د ليکوال برېښنالیک:

Rahmatcmn@yahoo.com

انلاين چاري:

مختار احمد احسان - د لراوېر ډاټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.net

د کتاب لړلیک

- ۱: ورینداری ته وایه مور و بڅښه
- ۲: د خوشحالی ورځ یې په غم بله کړه
- ۳: یوستا ورورتورک وو
- ۴: چي په ژوند میراث سول
- ۵: د خدا او تعجب خبري دي
- ۶: اوس به دنړي اتل ستا سي گوتونه پالش کوي
- ۷: او آخيري سلگۍ یې دي
- ۸: بس تلیفون کنسیر دي
- ۹: خدای دي و بڅښه
- ۱۰: چي فکر او سوچ پکار دي
- ۱۱: او دا غریبه مړه سوه
- ۱۲: بیابه بد نه کوم
- ۱۳: احتیاط کوه
- ۱۴: بیا په مسافري کښي

پیل

ورپنداری ته وایه مور و بڅښه

زحمتونه یې گالل دهر چا خبرې یې زغملې هرڅه به یې پرځان وړل خو چا یې هیڅ فریاد نه واورېدی. پرځوانی کونډه سوه دواده دوهم کال یې وچې خاوند "تورگل" یې دموتړد جنګېدو په پېښه کې مړ سو. د خاوند تربرو به هرکله چڅښي او کړې خبرې ورته کولې او هر یوه به جلا - جلا په زړه کې گوري ورته ماتولې، شاپېری به یواځې دا ورته ویل: تاسې خو لږ صبر وکړئ چې زما "عیده" خو تېره سي. لنگه غوا، داخترپسه او څو تلټکه چې ول هغه خو موراخه یو وړل.

څو ورځې لانه وې تېرې سوي چې شاپېری وگل بختي ته کوچنی ورو لېږی چې خاله ته وایه یوار خو راسه.

"گل بخته خاله چې هم یوه خورا خواخوږې بڼه وه او په توره شپه به دهر چا کره تلله. هرچا به له مینې خاله بلله، سمدستي ځان په یوه سارا ورساوه":

خپلې (گوټونه) یې لانه وې ایستلي چې پر شاپېری یې ریغ وکړ: ولي خاله دي جارسم ولي داسې راتا وېرې شه درسوي دي؟

وختي دي ولي حال نه رالېږئ چې داسې په عذاب یې زه نو کوم نه وم در معلومه چې په توره شپه دهر چا خدمت کوم، بیا نوستا.

شاپېری چې درد ډېره په عذابه کړې وه په ډېر تکلیف یې ورته وکتل او په گانگور او ازی یې ورته وویل: ما ویل مه مي بنوره چې هسي مړه شم او څوک نه شي را خبر. بیا یې پر ډیډیو لاسونه ونيول او دېوال ته یې سرتکيه کړ او له ډېره درده یې غاښونه پرله ونيول بیا یې په ژړه غوندي (ژړغوني) او از وویل: خاله څه درته ووايم شکایت او بې صبري هم نه ده بڼه پرداسې ځوانی کونډه شوم چې زما او تورگل ځوانیمرک ارمان نه سره و خوت، نصیب ډېر ژر راخه مرور شو. اوس مي دده تر مرگ وروسته دده تربرونه لکه لېوان محکي ته نه پرېږدي، خاله زه به نو څه درته ووايم ته نو کوم نه یې راخبره زما دژوند نو کوم ځای د خوشحالی دی، بیا مي هم داسلا وکړه چې خاله ته حال ولېږه اوس که ژوند وي او که مرگ خاله خو به درته ناسته وي، "گل بخته" خاله چې هم ډېره تجربه لرونکې مېرمن وه او د شاپېری له حاله خبرېدو سره سم یې د کوچني د پيدا کېدو شیان په غوټه کې ورسره راوړي وو او خاله هم لاس په کاره، لږ گړی وروسته چې شاپېری ساسمه کړه او د کوچني آوازي یې پر غوږو لگېدی، د گل بختي خاله هم خېره له خوشحالی ډگه وه، او پر شاپېری یې ریغ کړه: زویه مبارک دي شه، هلک دی خدای ﷻ دي یې در صالح کړي، خدای ﷻ دي ارمان په وکاره.

د شاپېری چې د خوشحالی څخه سترگي له اوبنکو ډکي وې وویل: خاله خدای ﷻ دي بي زويه مه کړه ، خدای ﷻ دي دبل له محتاجي وساته.

" خاله چې ټوله شپه په ولاړه تېره کړې وه دغسي په ولاړو پښو کور ته ولاړه ، مشرزوی چې بي اودس تازه کړې و او جومات ته تلې هغه ته بي وویل: نصرو زويه پرتاهم ناوخته کيږي نوري خبري به وروسته کوو ، په جومات کي به ملاصاحب او ميردل اکا د "تورگل مسکين" دزوی په زوکړه خبر کړې ، چې ودغو لېوانو ته څه نصيحت وکړي ، نن سهار د ملاصاحب قرائت څه بل شاني و ، هر سړی پوهېدی چې څه پېښه سوې ده ، دسلام له گرزېدو سره سم ، ميردل اکا و خلگو ته وویل : ټول کښېنئ نن ملاصاحب څه خبري درته کوي .

هر سړي دنوي خبري د اورېدو لپاره پر خپل ځای انتظار کاوه دغه وخت ملاصاحب ښو توندو خبرو ته ځان جوړ کړی و ، دڅو مبارکو آيتوترويلو وروسته بي دکلي پر ملک مخ را واپاوه ، ته چې دکونډي او يتيم غم ونه کړې څوک به بي کوي ؟

زموږ دکلي دغه مسلماني ده ، چې موږ ورته گورو ، دتورگل مسکين له کوره بي تربرو "رازکی" او "بنامير" لنگه غوا داختر پسه او دکور لوبني په سپينه ورځ يووړل او دهغه کونډه بي په لنډو سترگو پرېښوده. دالا څه نور گواښونه هم ورته کوي ، مگر خدای ﷻ بيا داسي نه کوي هغه دی برايي (تېر ماښام) دغه مېنه زرغونه شوه او دتور گل مسکين زوی پيدا سو.

دکلي ملک موسی اکا چې په دغو خبرو خپل ځان او کليوال ملامت بلل سر بي راپورته کړ او شا وخوايې وکتل دکلي پرڅو ځوانانو بي رغ وکړ ، ورسئ ددغو لېوانو له کوره څخه دغه څه چې بي وړي دي بېرته دغي کونډي ته وروړئ.

ميردل اکا لنگوټه پرسرسمه کړه سترگي بي په شمله وچي کړې او دتورگل مسکين په دروازه کي بي دغه پيسې گل بختي خاله ته ورکړې او دا بي ورته وویل: وربنداري ته ووايه موږ وبخښه.

د خوشحالی ورځ یې په غم بدله کړه

ژوند ټول په خواری او غریبۍ ورباندې تېر سو ، ټول عمر د بل همسایه و ، ښه راستمن سړی و ، یو وزری و ، یوه یې نه دوې کېدې هغه د چا خبره دیوه لاسه ټک نه خپږي دوه درې بچي یې لا دمخه مړه سوي وو ، اوس یې دا وروستی زوی "گلاب" ځوانۍ ته نیژدې سوی و لاس یې په سپک و .

داد محمد اکا به هر وخت نصیحت ورته کاوه زویه د بې ځایه کار او بې سره همخولو څخه ځان گوره خدای ﷻ مه کړه چې یوه بده راته پېښه نه سي وایم دېدو خلگو څخه همپشه بد پېښېږي ، ماددې کلي دهر سړي خدمت کړی دی په توره شپه مي یا نه ده ورته کړې . وایم خپل وس مي نه دی ځني سپمولی ته به خپلو کاروته پام کوي او بله خبره داده چې ستا لپاره مي یو کار په نیت کي دی بیا به یې درته ووايم .

گلاب هم ډېر ځیرک زلمی و ، سهار وختي به یې دملا صاحب څخه سبق واخیستی بیا به نو ټوله ورځ د پلار سره دمخکي په کار واخته و . په ټول کلي کي یې ښه نوم درلودی مازدیگر یې همخولي " زرین " گیله ځني وکړه : دا څنگه انډیوالی ده چې زه دي نه يم خبر کړی او ټول کلی خبر دی . چې پلار دي " زرنسته " درغواړي گلاب چې پر هوارپتو څنگ و هلي و راپورته سو او وېې ویل : ښه ته هم خبر سوی یې یاره زه شرمېدم نه مي شوای درته ویلای زه هم برایي ماښام خبر سوم پرون دورځي مي پلاریوه خبره راته کړې وه خو سړمي نه و په خلاص .

ماښام چې مي پلار مورته دا قصه کوله نو زه هم پوه شوم ، چې پلار مي ولي دڅه مودې څخه پر ځان تنگي راوستلې وه .

نور خو پرېږده زموږ د خوراک غنم او دلاندي پسه یې لا خرڅ کړ . بس دمسکین همداروند دی چې دکوزدې او واده لپاره به دغاړي کالي خرڅوي دمرو او سرمایه دارو خلگو په ودو او بنادیو کي څنگه هشت ومشت وي څنگه ټکان او اتنونه وي .

" زرین " چې دانډیوال گلاب خبر و سو هیڅ جواب ورسره نه و ، صرف دومره یې ورته وویل چې : دټکانو لپاره خو ما دادی ډکه توپنچه رااخیستی ده چې صبا دي دسملان راوړل کيږي ټکان به په وکړو او یوڅه دجېب خرڅه مي هم درله برابره کړې ده دغه مي په وس و .

گلاب که له یوې خوا سبا دخپلي کوزدې خوشحالي لرله خو دبلي خوا دې ته حيران و ، چي په تش لاس په دغه دولور غاړه څنگه باسي او څنگه به يې ادا کوي په دغو چورتو او فکرو کي خوشحالي ځني هېره وه پتو يې ټک واهه زرین ته يې وويل:

ستا يې کور ودان مگر په دې سرنه سره رسيري سبا به ټوله ورځ راسره تېروې اوس ناوخته دی کور ته به څوک راته گوري.

سهار چي دخلورو کسانو مرکې دگلاب دکوزدې دسملان راوړسول ، زرین توپنچه په لاس د ټکانو وار ته انتظار و ، يو ناخاپه گوته دماشې سره ولگېده او ټک سو مخامخ گولی. دگلاب پر زړه ولگېده او دگلاب پرمخکه راچپه سو نارې او چغې سوې چي گلاب مړ شو ، خلگ سره راوړسېدل گوري چي گلاب لکه داختر پسه په خپلو وينو کي سور پروت دی او آخري ساه يې خيژي. بنادي په غم بدله سوه بس دمسکين دکور خوشحالي وه لږ گړی. وه دخلگو سترگي له اوبنکو ډکي سوې او دا يې ويل: دادمحمد اکا ته دي خدای ﷻ دزړه صبر ورکړي دغه يو زوی يې وهغه هم دمرگ په کار شو بيا پرداسي ځواني او دکوزدې په ورځ بس هغه دچا خبره "د خدای ﷻ دوستان ډېر زهري يې" گلاب مسکين چي يې خاورو ته وسپاری ، تردعا گو يې وروسته دکلي يو سپين ږيری لعل محمد اکا خلگو ته وويل: واورئ خلگو بيا که دچا زوی پيداشي يا کوزده يا واده وي بيا به دغه دغم ټکان نه کوئ وموليدل چي د خوشحالی ورځ يې په غم بدله کړه.

یو ستا ورور تورک و

خدای ﷻ سته ښه ورور گلوي يې ده ، یو دبل په خوله دي او مشر ورور نعمت لالا ته خو بیا ټول لاس په نامه ولاړ وي ښادي اکاچي دحجرې دېوال ته ډډه وهلې وه او دنسوارو په هینداره کي يې مخ ته کتل پر جانوا کارغ وکړ ، ددغو هلکانو پلا ښه سړی و چي دوی دغسي صالح او دخپلي لاري دي ، مگر پلار يې نو اوسا (هوسا) ورغ ونه لیده دوی لابسه دي خواری که پرتېري سوې ، خو اوس يې ژوند ښه دی ، څه مځکه ، یوه غوا ، اووه اته پسونه لري .

صوفي صالح چي ددوی خبرو ته غوږ واو پرمځکه يې ليکي کښلې زياته کړه : خلکو تاسي لکه چي نور حال نه په لرئ ؟

نوري خبري خو سهي دي خو يوه ستړيا ورته گوري جانو اکا خبره ورغبرگه کړه ، کومه ستړيا چي ته په خبريې او موږ نه يو خبر سم مو په خبره سر را خلاص کړه ! صوفي صالح وويل : ستړيا خو داده چي دغه کشر هلک يې ډېر بې لاري سوی دی په دغه حال کي نعمت لالا هم سلام ووايه خلکو ستړي مسيا ورته وويل صوفي صالح زياته کړه ښه شو چي نعمت هم راوړسېدی ماويل : زه به دی هم په خبروم وایم دچرگانو دغلا څخه نيولې په هره بده پېښه کي دده لاس وي .

صوفي صالح لاخبره نه وه خلاصه کړې چي جماعت ودرېدی ترلمانځه وروسته چي نعمت لالا کور ته ولاړی ډېر زهېر و ، دمخکي په شان يې خوله له خندا نه وه ډکه ، دوهم ورور " پيداگل " پوښتنه ځني وکړه لالا ناجوره خو به نه يې ؟ نعمت وويل : يا ناجوره نه يم خو تر دې وروسته به ناجوره سو پيداگل وويل : لالا نه شوم پوه چي څنگه به له دې وروسته ناجوره شو ؟

نعمت وويل : ستا په یاد دي چي ما به هر کله و تورک ته نصيحت يا منت کاوه مور به راڅخه خوا بدې شوه وويل به يې دازما کشر زوی دی ، ته منتونه پرکوي او دې به بې ځايه نازاوه ، زه پوهېدم چي دغه نازونه به يوه ورغ راته غمونه شي ، مخکي هم زه څه غوږ بدلې وم ، چي ځای بې ځايه سم نه گرځي ، ما ښام به ناوخته کور ته راتلی کله کله به دغه د " گولک " چرسې پرکوټه هم یادېدی خودمور دلاسه مي هېڅ نه شواي ورته ويلاي ، وپمه ورغ ستا په یاد دي چي ما نصيحت ورته کاوه ده څنگه جوابونه را کول ، تاو لیدل مور پر مامنت کاوه او پرده يې ژړل .

پیداگل یو سوړ اسوبلی وکېښ او ویې وویل: لالا په هغه ورځ می ډېر زړه درباندي وسو ، دده جوا بونه پرماداسی لگېدل لکه چرې چې راپکښی وھی ، که دخلگو خدا او دمور ژړا نه وای زه به یې هم په هغه ورځ خوښ شوی وای مور چې یې هم ودغو خبرو ته غوړ نیولی و او دا خبرې ښې نه پرلگېدې وویل:

خه یې کړي دي چې ټول ورته بلا شوي یاست “ په ژړه غوني اواز یې وویل: ستاسی دلاسه نه دچا سره کښېنستای شي نه ولاړېدای شي کشر دی سم به شي نعمت وویل: هو! له دې وروسته به ښه سم شي ، که پرخاندي او که پر ژاړې ، داکور به خراب شي ، نن دکلي په مینځ کي خلگو دغه خبري کولې او دده بدی پېښی او غلاوي یې حسابلې ، درازو دیالیز ، دخان دباغ او دشاگل دپسوپه دغو ټولو غلاوو کي خلگو دبیاداوه ، نعمت چې ډېرې ترخې خبري پرځان وړي وې ورور که یې بې لاري و ، خو بیا هم دده ورور و په هره بده یې خوابدی و او دمرگ خبره یې نوره نه شوه پتولای ، زنو یې بلگ شروع کړی ، سترگي یې له اوبنکو ډکي شوې ځان یې دغه دغم و خبري ته نه جوړېدی ، خو بیا هم مجبوره و او ویې وویل: آخيري خبره داده چې اوس په لاره کي سدوزی لالا راباندي پېښ شو چې له بازاره راغلی و او ویل یې: دلاري دنیوو په پېښه کي دوه غله مړه او یو زخمی و ، ما دتور پله سره ولیدل ، یو ستا ورور تورک و.

چي په ژوند ميراث شول

نور محمد لالا ډېر خواخوږی سړی و، دهرچا په غم او بنادۍ يې ځان خبراوه، ترخپله وسه يې دناتوانه او بې وسو خلگو مرسته او کومک هم کاوه.

په دغه خپله خواخوږي سره هرچا په بڼه نامه ياد او په بس دهرچا غم ورسره و، کله کله چي به څه بده پېښه يا ظلم شوی و نو اول به يې اثر دده پرمخ معلومېدی، کله کله به دغو بې انصافيو او ناجايزه پېښو داسي زور پر وکړی چي ويل به يې رايي له دې ښاره کډي بار کړو نه انسانيت شته او نه دانسان قدر هغه بله ورغی يې لالو اکا ته وويل: ته هره ورځ راته وايې صبر کوه دابه سړی څنگه وکړي، لالو اکا خبره ورغبرگه کړه: بيا چا گلان کرل چي مخکه يې ستا پر طبيعت نه وه ماته کړې، نور محمد چي پېښي ډېر زهېر کړی و په لاس يې دتندي خوله وچه کړه، دمنگي او به يې پرسرپورته کړې، خبره ته حيران و چي له کومه يې شروع کړي خو آخيري يې وويل: لالو اکا څه درته ووايم: ته لکه چي نه څه اورې او نه څه وينې، دلته څوک شته چي گلان وکړي يا دگلانو کار کړي؟

دلته خو خلگ اخغي کړي اخغي.

لالو وويل: وروره زه خبريم چي دغه حال دی چي هيڅوک گلان نه کړي. زما خپله په پښو کي ډېر اخغي مات شول چي لامی دگلانو پرخوا ډېر زور دی، څه وکړم له وسه مو څه کيږي، څوک به موناره واورې، وایم ښار ناپرسان دی بس يو گوزاره به کوو، بڼه ته ووايه، چي بيا دي څه اورېدلي دي چي داسي دي زړه درته ډک دی.

نور محمد وويل: هرڅه مو اورېدل خو دژوند دميراث مو نه و اورېدلي. هغه بله ورغی دلاندي کلي څخه راتلم چي په لاره کي مي يو سړی ترنظر شو، ډېر مي حيران - حيران ورته کتل نه پوهېدم، چي مسافر دی او که لېونی، خواره واره وپښتان، رنگ يې تک ژېړ و، دمخ بڼه الوتې، حال يې ډېر خراب و په دغه چورت کي ورژدې شوم سړی روغ راته ښکاره شو، ترسلام دمخه يې ترلمن ټينگ کړم او راته وويل يې کښېښه ولي داسي په چورت کي راته ورک شوې؟

دده سختي ورځي له ماڅه هم دسلام وراچولو وار خطاکړ، خو سلام مي ورته ووايه. دده په جواب مي سره نه شو خلاص، ددوبي سره غرمه وه دکور پرخوا مي هم تلوار و، خوبس ورسره کښېښستم لږ ساعت وروسته مي سړی وپېژاندي چي سد و گل دی دپلاني..... دکاله، بڼه دپلار او نيکه سړی و، ورته ومي ويل: څه درپېښ شوي دي؟ ته او دا حال دی؟ لږ گړی خاموشه او پته خوله و، اوبسکي يې پر مخکه وڅڅېدې زماهم سترگي ورسره لندي شوې، خدای ﷻ ﷻ شته دغريب پر حال مي ډېر زړه وسو، ما هم په خبرو کي خپل نوم ورياد کړی، دده به هم نه وهېر، تاواورېدل لالو اکا: هو ما واورېدل نوره قصه راته کوه نور محمد وويل: بيا نو سدو گل راته وويل نور محمد لالا

چي ورځ تيريزي تياره زياتيزي. له كومه سره يې درته بيان كړم تاته ښه در معلومه وه چي هيچا ته مي تاوان نه دی ورسولي او نه دچا په تاوان خوشحاله وم ، ښه ماجت (مسجد) ، ښه مېنه ، دمېلمه كوته ، دوه باغه ، دپالېز او كښت مځكه ، دوي باوري ، وایم ښه ژوند مي درلودی خود خدای ﷻ کارونه دي خدای ﷻ ښه په پوهېږي چي نن بيا پردي حال يم.

نور محمد ما ورته وويل: بې شكه داد خدای ﷻ کارونه دي چي داسي كيږي وایم چي درېښس شول چي دي حال ته راوړسېدي؟ زه سم په حال نه يم خبر.

سدوگل وويل: نورك لالا څه به دي سرپرله گرزوم “جان دو” خوبه پېژنې چي زما تربروردي چي زه خدای ﷻ په ښه باد وهلي يم ، له هغه وخته يې راسره اخيستي ده او ترننه يې سم قدم نه دی راسره ايښی ، په حكومت يې بندي كړم يم ، خو ځايه مځكه يې راڅخه لاندي كړې ده ، هيڅ مي په وسه نه ورسره كيږي راباندي زورور دی او نه بل چا ښه ورته كړی دی. چي ولي ظالمه: دا ظلم كوي ، وایم دغه كال په كال چي كاڅتي دي ، بارانونه نه كيږي ، بركتونه ټول شول ، خوشحالي نه شته وایم دا خو ټول زموږ عملونه دي تاواوړېدل نور محمد لالا ، نور محمد: هو ما واورېدل وایم په دي كي خو هيڅ شك نه شته چي موږ دزورور ملگري يو او ظالم ته مو په ظالم نه دي ويلي.

ښه ته قصه كوه:

سدوگل وويل: وایم هغه ډېر ظلمونه راسره وكړل ، دوه كاله مخكي يې ځوان زوی داسي راوواوه چي له هغو وهلو مړ شو ، چامي نارو وانه وړېده. دحكومت خلگو ته يې پيسې وركړې ويل يې داغل وموږ مړ كړی.

ترهغه دمخه يې يوه لور راڅخه وتښتوله ، گوره چي مړه يې كړه كعه يې پريو چا خرڅه كړه ، توري مځكي مي پسي سپيني كړې پروطنو - وطنو وگرځېد م هيڅ درك مي يې پيدانه كړی ، بس نويوزه او يوه كوروالا سره پاته شوو او داغمو نه “ . په دغه حال كي سدوگل سر كښته وڅړاوه او څه اوبنكي يې پر مځكه وڅڅولې ، لږ ساعت وروسته يې سر راپورته كړی او داسي يې وويل: شپږ مياشتي مخكي يې عرض راباندي وكړی ، ويل يې تازموږ درمي سپی وژلی دی ، بس دحكومت سړي راغله او زه يې لاس تړلی په بند كي واچولم. دپوښتني څوك مي نه و زما دځوان زوی غورچا ونه كړ ، مگر دظالمانو او زورورو چي سپی په خپل مرگ مړ شي لا يې هم پوښتنه كيږي او ما غوندي غريبان يې په تور بند ته اچول كيږي.

وایم څه درته ووايم: زړه مي له تورو وینو ډك دی “ خدای ﷻ پاك مودي له دي ظالمانو خلاص كړي ، بس په دغه بند (زندان) كي يې اچولی وم ، چي تاڅنگه زموږ سپی وژلی دی ، هلته مي تر شا په كور والا (مېرمني) پسي زړه ختلی و ، چي پر هغې خواركي به څه تيريزي. هغه هم دغو غمو لېونې كړې وه ، يو وار دوه مي حال په وشو چي كله - كله دكلي يوې سپين سړي يوه گوله دوډی ورته راوړې ده يا يې داوبو لوبني ورسره ډك كړي وو ، خو آخبر - آخبر

د سدوگل ستونۍ له ژړا ډک شو، زني يې وبلگېدې، له سترگو يې اوښکي کښته وڅڅېدې، زما هم سترگي ورسره لنډې شوې زړه مي راته وويل: چي مخ پرغره ونيسم يا يوه تېره چاره پيدا کړم او په دغو ظالمانو پسي يې را واخلم، چي پېژنې يې وژنه يې، خوله وسه مي هيڅ نه وه پوره يې له افسوسه، لږگري، وروسته ما ورته وويل: سدوگل لالا بس خدای ﷻ ته به صبر کوو، نو آخیر څنگه شو؟ سدوگل سترگي په لستونې وچي کړې او داسي يې وويل: هونور محمد لالا خدای ﷻ دي وکړي چي له دغو ظالمانو څخه خلاص شو، نو آخیر داسي وشو چي يوه شپه مي مېرمن په اوبو پسي راوتلې وه، چي څښاک يا اودس څه اوبه راوړي، پام يې نه شته دباوړۍ و څاه ته ايله شوه، دوي ورځي وروسته خلگو راکښلې وه، بيا خو نو دمسکين کور دی چي دسپين کفن وس نه لري، دکلي سپين سرو په هغو کاليو او پورني کي ورته کفن ورکاوه، چي دکلي څو ځوانانو په دغه وخت کي دکفن ټوک ورته راوړي او ويل يې: دغه يې ورکفن کړی، دغو ځوانانو داهم وويل: نور نو مور دغه ظلمونه نه شو زغملای، مور به نور دجانډو رنگه ظالمانو نسونه ورڅېرو او دسدوگل غوندي غريبو خلگو پرڅنگ به درېږو او غور به يې کوو، بس دغو ځوانانو حاجي مدو اکا چي ښه مشر سړی دی، حق نه پتوي دځان ملگری کړی و او راغلل زه يې دبنده څخه خلاص کړم، کلي ته ولاړم څوک پاتا (فاتحې) ته نه دي راغلي، ولي يې وسه سړی وم له يې وسه خلگو سره څوک غمرازي کوي؟

شپه دوي مي هلته تېري کړې، ديوازيتوب ژوند و که ديوې خوا د “جانډو” څخه مي دمرگ بېره وه، خو هغه ما له خدای ﷻ راوستلې وه، دبلي خوا بې کسي اونېستي وه لاره راڅخه ورکه وه چي څه وکړم هسي خو “جانډو” په ژوند ميراث کړی وم، بس دغه لوبني او توري (کالي) مي په موټر کي راواچول، موټروان ته مي يو دېگ او جوال په کرايه کي ورکړی، نغدي خوما نه درلودې اودلته يې راوړسولم، اوس که دي خوبنه وي زما جايداد به ستا په نوم تاته درکړم و ايم چي دغه ظالم يې خوري نو يې ستا.

نورک وويل: زه چي کيسې ډېر سوځلی وم دغسي بې اختياره ځيني راوړشوم او دغه دی تراوسه مي سر پرله گرځي.

لالو اکا اوس يې نوگلان بولي، که اځغي زمور دخلگو دغه حال دی، چي په ژوند ميراث شول.

دخدا او تعجب خبري دي

ډېر خلگ راغلي وو، د علاقې خانان، ملکان، دوکانداران او څه غریب خلگ او د حکومت چارواکي هر چا په زړه کي یو څه جوړه کړې وه چا فکر کاوه چي دلته به مي څوک وپېژني چا ويل، چي حکومت به څه راکړي يا به څه محصول او غم راباندي کم کړي ولي چي دادترقي او پرمختگ لپاره مجلس او غونډه ده.

خبرهر سړی دخپل فکر نیلی ښه پرغفلولی و “ که له یوې خوا گرمي وه خوله بلي خوا نه اوبه وې، نه داو بو خدمت گار. خو دشېر بتو چېکونه وو هغه هم صرف دمعزینو مخ ته پراته وو، دچوکیو هم دغه حال و، درانه او سرمایه دارخلگ پرچوکیو او غریب خلگ پرمخکه ناست وو، ډېري خبري وشوې خو هرچا داکوښښ کاوه چي داسي خبره ونه کړي چي دحکومتي چارواکو بانه درانه او خوابده شي، چا دامن او کراری صفت کاوه، چا دترقي کارونه ستایل، ملک نصر و، چي له حکومته یې ډېر څه وړې وو، څو کاله یې مالیه (ټیکس) هم نه و ورکړی اوڅه نور جرمونه یې هم کړي وو، دحکومت او حاکم صاحب ډېر صفتونه وکړل.

حاجي شاگل وويل: دانوی حاکم چي راغلی دی دا د لوی او لوړ خاندان سړی دی، هغه بل کال زه ددوی کور ته ورغلی وم دده له پلار سره شل کسه غله او بدماشان (بدمعاشان) په کوټه کي ناست وو، خلگو وويل: داکور هيڅکله له مېلمنو نه دی خالي شوی، دوست محمد اکا چي ښه خواخوږی سړی و هم دلته ناست و داتولي خبري داسي پرلگېدې لکه دمار زهر، خوږه داورپېښه وه چي سرمایه دار نه و، په دې وخت کي دغونډي دمطلب او مقصد په باره کي ليکل شوي کاغذونه پردېوالو ولگول شول. چا - چا ته هم دانه مانه ورکړل شو او يوه حکومتی افسر دغونډي مقاصد هم بيان کړل، دغه وخت چي دچا په دغو خبرو سر خلاصېدی په هغوی سرو نه کښته وځړېدل، نه پوهېدل چي څه وکړي او څنگه رشتيا ووايي او دغه خبري ردي کړي.

“ په دې حال کي حاجي نذر گل اکا لنگوټه پرسرسمه کړه، پتو یې پراوړو و اچاوه دغسي دخبرو ځای ته بې واره راولاړ شو خلگو ټولو يو بل ته سره وکتل او دايې سره وويل: اوس یې گوره ما نه درته ويل، چي حاجي صاحب دپلار اونیکه څخه خان دی، دقام دینداره مشر دی، هر وخت یې دولس غم خوړلی دی، دظالمانو څخه نه بهرېږي او نه دغلو ملگری دی اوس یې گوره! حاجي نذر گل اکا په دغه وخت کي په خبرو پيل وکړ،

واورئ خلگو دغه څه چي تاسي واورېدل داصرف خطا ایستل دي اولېوه په څرسي تېرول دي.

مور نور دغه لېوان دخړ سپي په نوم په رمه کي نه پرېږدو، چي دمېړو نسونه ورڅيري کړي. پرمور یې لکه چي دحيوانانو فکر کړی دی که څه؟ امنیت چېرې و په سپینه ورځ غلو لاس اچولی دی، شپه خولا څه کوي، هره ورځ چي اورې يوه دوې غلاوي شوي وي، دالا څه کوي، هغه بله ورځ یې په هغه لاندي کلي کي څنگه ښه ځوان ويشتلی

و، سړی ماښام خپل کور ته زړور نه شي ورتلای، د شپې چې سخت مریض پېښ شي هغه بله مری یا به یې خلگ د سر په سودا تر ډاکټره رسوي، دا اوس امنیت دی دې ته تاسې امنیت وایاست؟

ولي حکومت او مشران دغه شپږ کسه غله نه نیسي او سزا نه ورکوي؟ دغه بې کاري خوتوله دغه زورور جوړه کړې ده، ولي رشتیا نه سره وایو؟ داسې معلومېږي چې ددې نوي حاکم سره نور غله ډېر شوي دي، موږ له حکومته غواړو چې دا حاکم لېږي کړي او هغه بل پخوانی حاکم موږ ته راولي، هغه حاکم ښه سړی و، هغه په هر کال کې عدل کاوه هغه دخان او غریب فرق نه کاوه، “په دې حال کې ډېرو خبرو او جذبې د حاجي صاحب په خوله کې ناپي وچي کړې، سفر محمد دغه وخت یو گلاس اوبه ورکړې، ها حاجي صاحب یو وار دایو غوړپ اوبه وڅښه تر ژبه دي جارشم، رشتیا چې ایمانداره مشري، وایم تا دي خدای ﷻ پاک زموږ له مینځه خو ورځي نه باسي ته خو دپلار اونیکه سړی یې.”

حاجي نذرگل اکا ترا بو څښلو وروسته وویل: د حکومت سړو دا وویل، چې موږ به درایت یا عوامو څخه دا... دادغم د محصول (ټیکس) په نامه اخلو او دوه کلي مویه دې درونړول چې هلته به یو پارک د ساعت تېري لپاره جوړ کړو، یو کلی او څو دوکانونه لا نور هم درنړوو، زه وایم چې حکومت داسې دی لکه ورور او رعیت یا عوام داسې دی، لکه بل ورور نو زما په فکر ورور ته نه ښایي چې دورور کور ورونړوي.

کاا زموږ خلگ د ماښام ډوډی نه لري، دی موکورونه رانړوي او د ساعت تېري میدان راته جوړوي. دغه ته حکومت ترقي وایي؟ دخندا او تعجب خبري دي.

اوس به دنړۍ اتل ستاسي گوټونه پالش کوي

تور و بښتان، بښې غټې سترگي ، د گلاب په شان مخ ، کره وړه بې بڼه پرله برابر وو ، داسي معلومېدی لکه له یوې بښې دنړۍ کورنۍ څخه چې وي ، مگر لباس يې داوخت نه و پرله پوري . خیرن او غوړ کالي ځای پرځای پینې هم باندي معلومېدی ، لکه دبل جامې(کالي) چې يې اغوستي وي ، پرتن يې برابري هم نه ښکارېدی ، دوکاندار ورته وویل:

ولي سبق نه وایې چې دا کار کوي ، گلزار چې په کار بوخت وویل: بڼه دی کا کا جانه و به يې وایم. دوکاندار ورته وویل: کله به يې وایې؟ گلزار وویل: چې مړ شم بیا به نو ډېر سبق و وایم: دوکاندار وویل: څنگه چې مړ شې بیا به نو ډېر سبق و وایې.

“گلزار چې د دوکاندار یو گوټ (بوټ) پالش کړی و او بل پاته و پرمخ راغلي خولې يې لکه پرگل د شبنم څاڅکي دلاس په چپه خوا پاکي کړې او دوکاندار ته يې وویل: زه مجرم یم ، زه باید اول ووژل شم.

دوکاندار چې یو لاس يې په سودا اخته و او فکر يې دهلک په وناولده خبرو کي و او حیران و ، وېې وویل: بڼه هلکه ته سمه خبره و کړه ته څنگه مجرم يې او تا څه جرم کړی دی؟

په دې کوچنيوالي کي خوزمور ډک کوچنيان هيڅ جرم نه شي کولای ، سها روخت نارۍ (ناشته) وکړي ، شیدې ، هگۍ او څه نور شيان ورسره و خوري ، سرپه هنداره کي غوړ او برابر کړي بیا يې نو په موټر کي راواخلو او دښوونځي په دروازه کي يې کښته کړو ، غرمه ناوخته يې بیا په موټر کي راولو ، ما پښين بیا بل استاذ چې مور يې ماسټر بولو هغه ورته راځي ، انگلش او نور څه ورزده کوي ، مازديگر بیا څوک کرکت يا فټبال او نور څه کوي ، بڼه ته و وایه: تا څه جرم کړی دی؟

دگلزار چې دغه وخت دخپل ولس او دځان ټول زحمتونه او دردونه یو په یو مخ ته پراته وو او ددغه دوکاندار او دنوري نړۍ دولسونو ناز او نخرو دده دسترگو کاسې له اوبسکو ډکي کړي وې ، داسي وویل:

زه په دې مجرم یم چې زه دافغانستان یم او افغان یم ، مور یو نیم میلیون شهیدان ورکړل ، دوه میلیونه معیوبین ، گوډان او پانده شول ، پنځه میلیونه زیات او کم مهاجر او کډوال شول ، وطن مو کنډواله شو .

کونډې او یتیمان مود مجبورۍ فقر ته اړ شول ، څوک په نیم نس دنورو منتونه پرځان وړي ، په گاونډي او عربو ملکو کي په نیمه مزدوري درانه کارونه کوي.

دلته هلته چي دچا خوا ورته بده شي ورته وايي: ته هم خبري کوي ته خو ماجر(مهاجر) يې. هر ځای چي څه بده پېښه (واقعه) وشي، هرڅوک يې وکړي، نوبه او آسانه کار دادی چي پر افغانتن وتړل شي، گلزار چي په خبرو بڼه موسم نيولی و، دوکاندار هم لاس ترزني ملامت غوندي ورته کتل، څه نور خلگ هم ودې مجلس ته غوږ وو، گلزار وويل: کاکاجانه تا واورېدل، مورې همدغسي هرڅه په خپل وطن کي درلودل.

يو ازي مورې دوې کوتي چي تاسي يې بنگلې بولي، دوه باغونه، بڼه ډېره مخکه، درې غواوي، شل دېرش پسونه، دوه بڼه اسان، دسپرتيا موټر وایم څه درته ووايم: خدای ﷻ پاک هرڅه راکړي ووداسي نو هرڅوک درواخله چي څه ناڅه شی يې درلودی، بڼه جنت غوندي وطن بڼه باغونه، رواني اوبه دوطن مېوې په مونورو ملکوو ته تللي، وایم په جنت کي اوسېدو دلته خو اوبه لاپه بيه دي. گلزار چي دمهاجر-مهاجر په نامه دنورو افغانانو په څېر ډېر تنگ شوی و، ايله اوس يې دخپل زړه دتاوايستلو لپاره دوکاندار او څه نور کسان دخپلو خبرو تراغېز لاندي راوستي وو، دلته نژدې يوه سړي گلزار ته اوبه ونيولې ها دا يو غوږپ اوبه وڅيښه هلکه ودي ژړولو، گزار اوبه پرسر پورته کړې، بيا يې برش پرگوت (بوت) وگرځاوه او خپلو خبرو ته يې داسي دوام ورکړی، تاواورېدل کاکامورې دغه بڼه ژوند، جنت غوندي وطن، په ميليونو انسانان دخپل وطن، ناموس او عزت لپاره قربان کړل، که ددغه سره بنامار روس مخه مورې نه وای نيولې ستاسي به څه حال وای، مورې په خپلو قربانيو سره دغه بنامار له دنيا څخه ورک کړي او دنړۍ نورولسونه مو هم ځيني خلاص کړل، اورېدلي مي دي چي زمونږنيکه گانو په دې پېړۍ کي دنړۍ يو بل قوت "انگرېزانو" ته هم ماته ورکړې ده.

اوس نو افغانان ددې وړدي چي سړی يې پر لاسو مچ کړي او دنړۍ اتل او قهرمان ته اتل او قهرمان ووايي او که يې خلگ په ډېرو وولي او ددغه زخمي زمري پښې نوري هم ورماتي کړې.

دادنړيوالو انصاف دی چي هغه سره بناماران او هغه زمونږ قرباني يې هېري کړې، چي لامي اوس هم پرکراره نه پرېږدي او زمونږ پر سر سوداگري کوي، دغه دلته هلته چي دخلگو بچيان او مېرمني بې غمه گرځي داخو زمونږ دمېراني برکت دی.

ولي لا داخلگ حقيقت نه مني او مورې ته په سپکه سترگه گوري، په دغه وخت کي ددوکاندار او خو نورو ولاړو کسانو په سترگو کي اوبنکي ډم ولاړي وې او هېڅ جواب يې نه درلودی، گلزار چي دواړه گوته پالش کړي وو او له درده يې پر دوکاندار وروغورځول، ها واخله، اوس به دنړۍ اتل ستاسي گوټونه پالش کوي.

او اخري سلگۍ يې دي

د گلاب گل و، ټول کلي په بنایسته و، پلار او مور به هم ښه نازاوه، ما بنام به يې له بازاره پلار څه ناڅه شی ورته راوړی، په دغه کوچنیوالي کې خدای ﷻ له بنایست سره - سره ښه عقل او پوهه هم ورکړې وه.

کله کله به دماما یا خاله زامنو کور ته بوتلی، هلته به يې خو شپې وکړې هيڅ بد يې نه کول، هر شی که به يې ځایه پروت و، هغه به يې پرځای ایښوول. چاکو، اورلگیت (باکس) او دوايي چې به يې دنورو کوچنیانو په لاس کې ولیدل مشران به يې په خبرول. هر وخت به يې لاس، مخ او کالي پاک ساتل. بس هغه دچا خبره خدای ﷻ وربښولي وو، هر چا به “چارگل” ښه یاداوه. وایم په ټول کلي کې صفت يې کېدی، له خپلي خور جمیلې او مور سره به هر وخت د کور په کارو کې بوخت و ماخوستن به مور ورته وویل: چارگل زویه ستړی شوی يې، نور ځایونه به زه هوار کړم ته ورشه ویده شه شه ټوله ورځ دي آرام نه دی کړی.

چارگل به ویل: موري ماته ښه کارونه خوند را کوي هغه بله ورځ مي پلار ویل: دهر چا سره مرسته کول دښه انسان علامه ده. کله - کله به له پلار سره دلویانو او مشرانو خلگو مجلس ته هم تللی او هلته به يې دمشرانو خبرو ته غوږ نیوی او خبرې به يې زده کولې، چېرې چې به په کلي کې ډوډی او مېلمستیا وه، نو هر چا به “فتح لالا” ته ویل، چې چارگل دي هېر نه شي هغه به خامخا درسره راولی.

د سبق سره يې ډېره مینه وه سهار وختي به مسجد ته د سبق لپاره تللی، سکول (ښوونځی) په کلي کې نه و، ما بنام تیاره چې به يې پلار له بازاره راتلی، نو ده به تر راتلو پوري انتظار ورته کاوه، او دلاري خواته به يې کتل. پلار که به يې ټوله ورځ ستړی و یا به يې څه خپگان یا خوابدي لرله، نو ما بنام به د چارگل او جمیلې په خوږو او ښو خبرو هوسا کېدی.

چارگل به کله - کله پلار ته ویل: پلاره ما هم بازار ته درسره بیا یه، زه به هلته کومک درسره کوم خو پلار به ورته ویل: زویه ته لاوس کوچنی يې، ته اوس خپل سبق وایه.

چارگل: هو پلاره زه به سبق وایم، سبق زما خوښ دی، دهغه لاندې کلي ملا صاحب چې نصیحت کوي، رغ يې زموږ کورو ته رارسېږي، داسې ښې خبرې کوي زه هر وخت غوږ ورته نیسم.

یوه ورځ چې فتح له بازاره ناوخته ما بنام کور ته راغلی د چارگل مور ورته ویل: سر یه یو وار دي دا جمیله په موټر کې ډاکټر ته وړې وای، له غرمې څخه ډېره په عذاب ده، ما پښین مي حال درلېږی خو هغه څوک نه سو پیدا.

فتح چي لور ته ورتېر شو گوري چي هغه پرېل حال ده ، ريغ يې پر وکړی ، لوري جمیلې څه درشوي دي ؟ خو جمیلې ريغ نه شو کولای ، يواځي يې سر ته لاس وروړی يعني دسر له درده ډېره په عذاب يم ، دپلار او مور سترگی په اوبنکو لنډې شوې چارگل هم ټوله ورځ دجمیلې په ناجوړې ديغ او اخوادی و ، له فتح څخه نوره ورکه شوه ، دغسي وموتېر ته وخوت او په ډېره تېزۍ يې موتېر پر شا راوست ، چي مخ يې راوگرځوي ، يو ناخاپه يې ريغ ترغوړېشو دغسي دچارگل مور هم په نار ه کړه ، خوله دي له خاورو راډکه کړه فتح چي له موتېره راکېسته سو ، گوري چي چارگل زوی يې په موتېر وهلی دی او اخري سلگی يې دي .

بس تلفون کنبېردي

پرډل وويل: نوروز اکا په ياد دي، دي. زموږ دکلي څنگه ښه ژوند و، چا په لږ درلودل چا به کم، دچا به لس دچا به شل دچا به زياتي مېرې او وزې وې، شپانه به خپله رمه پروخت د څر لپاره بېوله. له رمې سره به دوه غښتلي سپي هم ورسره وو چې يولنډی او بل برگی نومېدی.

وايم: پرډانژدې حد لېوان نه شوای پرراتلای، رمه چې به کلي ته راوړسېدلې، مېرې او وزې به پرکونه سوې او دخپلو کورو په لور به داسې ورپرېوتې لکه دډېرو شپو پردېسي چې وي، دهر کور له خوا به دوريو او مرغو مانو اوازونه پورته کېدل، او دخپلو مندو و راتلو ته به په هر کلي کې وو، يو وار به مېرې او وری، وزې او مرغومان سره گډ شول، مېرمنې به کټوي او لوبني په لاس ورته ولاړي وې خو دلوشنگ له کاره ځان فارغه کړي.

هوا او اوازونه به سره زمزمه کېدل، دخوشحالی فضا به جوړه وه، نوروز اکا پر تندي لاس تېر کړی، لنگوټه يې ومخته کښېښودله، سترگي يې له اوبڼکو ډکې وې، زياته يې کړه، رشتيا هم پرډل لالا هغه ښه وختونه وو، شيدې او مستې هرځای ډېرې وې، غرمه به يخو او سړو شلومبو دتې له ډوډۍ سره څنگه خوند کاوه، دکلي شا وخوامخکې به په پالېزو کرل شوي وې، هندوانې او خټکي خو بې حساب و، دغرو دچينو سړې اوبه او ددښت دگلانو بوی خو پر سړي باندي داسې لگېدی لکه شهد او عسل.

وايم: لکه دلقيمان حکيم صاحب دوا او درمل اوس خو مو دادی ترزړه ويني څاڅي او سترگي مو له اوبڼکو ډکې دي، دغه دوه درې کاله کاڅتي او هغه پخوانيو مصيبتونو هيڅ نه راپرېښوول، مېرې وزې، خو مو ټولي مړې شوې، باغونه وچ شول، کښت کرونده ختم شوه، دخوراک شې نه شورا پاته.

وايم: وچ وړه لاله بازاره په پورراوړو، اوس خو دادی پور لا څوک نه راکوي، چاچي څه وس درلودی هغه بازار او ښارو ته کله شول، چاته خواري پيدا کيږي او ډېرې يې هلته درېدره گرځي، خواري او مزدوري هم نه ورپيدا کيږي، داو بو غورپ په څاگانو کې ودرېدی چې باغونه او رمې يې درلودې هغه و فقر ته اړ شول.

پرډل لالا وويل: هو نوروز اکا تا د فقر خبره وکړه، هغه بله شپه مي په بازار کې وه، په جومات کې يوه سړي دمرستي نغ وکړی او يوې خوا ته يې پتو هوار کړی، سړی شناخته رامعلوم شو، ښه مي ورته وکتل چې خدای ﷻ دوست اکا و، چې خلگ سره ولاړل، پوښتنه مي ځني وکړه، دوې رمې يې مړې شوي وې، په صحرا کې دځان پر مرگ بېرېدلې و، بل چا کومک ورسره کړی و، ديوچا تر غوږي يې راوستلی و، دومره خرڅ نه و ورپاته چې ځان تريوځايه پوري ورسوي يا يې ماښام وخوري، داسي نو ډېر درواخله، نوروز اکا يو سوړ اسوېلی وکښن او ويې ويل: ياره پرډل لالا خدای ﷻ دي فضل کوي نيمه دنيا له فقره سره مخامخ شوه. وايم: يوازي دغه خدای ﷻ دوست اکا درواخله چې څه

بې مانده و ، هرڅه خدای ﷻ ورکړي وو ، هر وخت پر شلو کسو مېلمنو غښتلی و ، مگر خوارکی نن دادی سوال کوي ډېره سخته کاځتي او وچکالي شوه .

پرډل لالا وويل : دالکه چي ټول زموږ عملونه دي ، چي داسي راسره کيږي ، وایم ، زموږ څه کول دخلگو سره مو معامله څنگه وه او له خدای ﷻ سره مو وعده څنگه وه ، دخیر او خیرات دروازې وتړل شوې . پخوا به څنگه پسونه او غوايي د رب د رضا لپاره حلالېدل ، وایم : خیرات خو څه کوي فرض زکوة هم نه ورکوي ، پخوا چي به بې نه وې لیدلی پوښتنه به بې کول اوس چي په مخه درشي مخ درڅخه اړوي ، هغه ښه سپری به نو درته وایي . بس شکر دی معنا دا چي نوري خبري مه کوه راڅخه ولاړشه ، ستا به داخیال وي چي دامی دکلي دی یا می دکاکا زوی دی ، دوکان او کوټې ته به ورشم ، پوښتنه به پر وکړم چي دروازې ته ورژدې شې ، توري هنداري به بې وي سپری به نه معلومېږي ، چي څوک سته او که نه ؟ بیا نو ددروازې دخلاصېدو په چم هم نه پوهیږي .

کله-کله په لارکي یو سپری ولاړ وي ، هغه دمخه لا درباندي رغ کړي چي حاجي صاحب نه شته معاف که ، وروره ولاړشه ، ته به پوښتني ته ورځې دوی چي وایي خیرات غواړي ، که دي بخت پرځای و ، نو به دي دننه ورپرېږدي ، بیا نو دادرک نه در معلومېږي چي روغېر یا ستړي مسیا څنگه ورسره وکړم او گوټونه چیري وکارم ، ته خپلي وصیلې او قرابت په مخه رااڅستی یې ، خو په داسي ناولده ځای کي ورننوځې چي که خدای ﷻ په خیر ځني راوايستې ته چي روغېر یا جوړ په خیر کوي په دغه حال کي دي دوه یا درې گلاسونه چپه کړي یا مات کړي وي ، ولي ستا کوټ او پټو دواړه درځړېږي ، له نا پامی څخه دي پښه ترځایه سمه نه رسېږي .

وایم : څه سر دي پرله گړځوم پریوه لویه سرگردانی و اوښتې ، په دغه حال کي هغه ستا قریب یا شناخته هم پرځای نه وي ، یو دوه منشیان یو دوه کشران وي هغه هم چا پراخبار سر ځړولی وي ، چا یو کتاب یا دحساب ماشین مخي ته ایښی وي ، چا بیا تلفون غوږ ته نیولی وي ، دالو الو (هیلو هیلو) نارې پکښي وهي او دابه سره وایي :

څنگه سو ، درورسېدی ، بازار څنگه دی ؟ بس درسره رایې نیسه ، دستي شل لکه درحواله کوم ، هو - هو بس صحیح دی گټه کوي . دلته نو یو وار سره وځاندي په دغه حال کي بیا دتلفون یوه کیلی (بتن) ووهي اوس نو دهغه بل سپري خبري هم اورېدل کيږي ، بیا ورته وایي ښه موسم څنگه دی ؟

جواب: دباندې گرمي ده ، خو موږ ایرکنډېشن ته ناست یو .

پوښتنه: برابري مو څوک مېلمه و ؟

جواب: لنډو او پیرک ، څنگه ورقي مو وکړې هو بازی چا وگټله ، موږ دوې بازی ځیني وگټلې ، ښې دوې بازی مو ځیني وگټلې ، بیا خو نو پر زورور واست .

پوښتنه: څه وخت ویده شولاست؟

جواب: داسې دسهار خوا وه دسهار لمونځ هم راڅخه قضا شو بڼه دسهار لمونځ درڅخه قضا شو؟ هو.

پوښتنه: هغه نور چیري دي؟

جواب: هغه لا اوس هم ویده دي، زه اوس داسې ځانېت مهال ستا دتلیفونه په رغ راوینښ شوم مخ مي لا نه دی پرېولی.

پوښتنه: نارې (ناشته) خو مو هم نه دی کړی؟

جواب: هو اوس به مزدور راشي شيان به راوړي.

پوښتنه: نن ما بنام چیري یاست؟

ځواب: نن هم دلې یو، نن نو بازي ډېره گرمه ده.

دلته بیا دا خبري سره وکړي اوکې - اوکې (Ok, Ok) بس تلیفون کښېږدي.

خدای (ج) دي وبخښه

چي دورې ورځي به يې نه سره وليدل داسي به وتاچي ويل هيڅ خوشحالي يې نه ده ليدلې ، توري مځکي به يې سره سپيني کړي ، يو په بل پسې به گرځېدل هيڅ ځای به خوند نه ورکاوه ، کله چي به يې سره پيدا کړل تابه ويل دکلو پردېسان دي ، بيا به يې نو زړونه سره تش کړل او ټول رازونه به يې سره وويل : کله - کله به په يوه نيمه خبره کي گيلې هم سره راغلي ، بيا به نومانيچن او په کاره مغزي سره ولاړشو او يو بل ته به يې ويل ستا خوبنه ده ته دغسي کوه .

کله به ورځ دوي او کله به څو ورځي سره خوابدي وو ، مگر صادق او زلمي دومره سره گران وو چي بيا به يې يو بل ته دپخلا کېدو لپاره پلمې لټولې ، کله به يې ويل : يا ته مه بنوره بله ورځ به داسي نه کوي ، ددوی په خوابدي به ټول کلی او ملگري پوهېدل ، ولي هر يو به داسي معلومېدی لکه پاچهي چي ځيني تللې وي ، ناسته ولاړه به يې دپخوا په شان نه وه ، کله به له صادق څخه نورو ملگرو پوښتنه وکړه : صادق ! ډېر ديغ (خوابدي) يې سم مجلس نه کوي اونن دوهمه ده زلمي هم نه درسره معلومېري ؟ صادق به وويل : کار به لري نه به وي خلاص ، جانان چي هم دکلي دښو هلکانو څخه و او دصادق او زلمي په خوابدي باندي خوابدي و ، شاوخوا يې وکتل خولۍ يې پر سرسمه کړه او صادق ته يې داسي وويل : ياره صادق ستا او دزلمي په انډيوالۍ ټول کلی ښايسته و ، همځولي به پرتاسي راټول وو ، اوس چي تاسي دوه خوابدي شولاست له مور څخه مو لا لارورکه کړې ده ، چي څه وکړو ؟

يو وار يوه ته ورشو ، زاری ورته کوو او بيا بل ته ورځو چي څه پېښه ده ، خو يو هم حال نه وياست ، څو شپې ژوند دی چي په خوشحالي تېرشي ښه دی که په خوابدي ، دابه تاسي مور ته نصيحت کاوه چي سپری يو دبل سره ښه کوي ، دصادق چي دغه وخت خپل گران ملگري زلمي سترگو ته گرځېدی او هغه خواره مجلسونه چي هر يو يې لکه دشب قدر شپه يا دکوچني اختر ورځ چي هر کله نه وي ، که به ټوله ورځ هر څه سترې کېدل ، خو دمازديگر په مجلس او ليدو به يې ځان هوسا کاوه او مازديگر ته به داسي وو ، لکه څوک چي دجنت پر لار باندي ځي . صادق په جواب کي وويل : جانانه ته خو ښه وايي مگر ما په ټول ژوند کي چپ قدم نه دی ورسره ايښی . صرف هغه بله ورځ ما دا ورته وويل : باغ ته درغلم تاهيڅ مجلس نه راسره وکړی ، بس پردې خبره زلمي خوابدي شو ، دوه درې واره به زه نور ورسره مخامخ شوی يم ، خو ده ځان پر خوابدي باندي اچولی و او لاره يې بدله کړې ده ، ښه ته ووايه :

دی به زما څخه پردغه لږ خبره او گيله باندي دومره خوابدي کيږي ، زه چي خدای ﷻ مه کړه دی پرسر باندي ووهم ، لا بايد دی خوابده نه کړي ، بيا زه ورغلم . په دغه وخت کي صادق دسمال له جيبه راوکښ او سترگي يې په وچي کړي او ويې ويل : اوس ته ووايه چي زه ملامت يم او که دی .

جانان ورته وویل: ماته همداسي معلومیري لکه ده چي زیاتوب درسره کړی وي ، رشتیا هم څوک له انډیوال سره داسي نه کوي لکه ده چي له ستا سره کړي دي .

هغه بله ورځ زه ددوی په باغ کي ورسره ناست وم دزلمي مشر ورور “مهربان” ورته وویل: هلکه دصادق دي لکه چي خوابدی کړی دی ، چي اوس نه درسره معلومیري ، خو زلمی هیڅ جواب نه ورکاوه ، صرف یې دا وویل: هیڅ نه ده پېښه . آخر مهربان ورته وویل: نن یا سبا به خامخا ورځې او صادق به پخلا کوي ! .

“ په دې حال کي جانان دچایو پیاله پورته کړه دصادق زړه له دردمنو خبرو ډک وو ” ویې ویل: جانانه ! هسي مي تادزړه غوټه خلاصه کړه او زخمو نه مي لا تازه کوي ، وایم څو ورځي مخکي دافغان اکا په پالېر کي په مخه راغلی ، مخ یې راڅخه واپراوه او لار یې راڅخه چپه کړه ، دبل چا خبره دوندې پرچانه درنېرې لکه دیو گران دوست او انډیوال ، بیا دزلمي غوندي ښه انډیوال ، بس دی خدای ﷻ دې وساتي ما یې د انډیوال حق څه ورادا کړی دی ، څو واړه ورغلم چي زیاتوب لاهم ده کړی دی .

جانان ورته وویل: صادق چای درواخله ، سرې سوې ما ټولي درڅخه وکړې ، خدای ﷻ به یې خیر کړي . صادق چي پیاله پورته کړه جانان ته یې وویل: صادق ته دچایو خبره کوي ، وایم ما ته ددنیا هیڅ شی خوند نه راکوي او نه ددنیا په شیانو کي وفا پاته ده .

وایم تردې وروسته ددنیا هیڅ شی پرهیڅ نه بولم مگر زلمی مي یو وخت نه هېرېرې ، کونښن کوم چي هغو ځایوته ولاړنه شم چېرې چي زه او دی سره گرځېدو ، دده په رنگ چي څوک ووینم ، لا مي دی وسترگو ته ودرېرې ، دجمعې په ورځ تا راته وویل چي ما او زلمی اختر ته یوه رنگه کالي کړي دي ، له هغه دوکاندار سره هغه رنگه یوه جوړه کالي لا نور هم پاته دي ، هغه به ته کوي او ځان ته به یې جوړوي .

مادرتنه وویل: کوم شی چي ماته دزلمي یاد تازه کوي دهغه شي زه تاب نه لرم او بیا چي دزلمي په شان کالي ما اغوستي وي ، زما یو پټو دده دپټو په رنگه دی ، اوس زه هغه هم نه رااځلم او بیا زه اختر څه کوم ، اختر خو هغه وخت و ، چي زه په ښه زړه وم .

جانان ورته وویل: نوري خبري پرېرېده درځه چي یو وار ورشو .

صادق وویل: دخه لپاره ؟ بس دی نورنه ورځم .

جانان ورته وویل: هغه برابري ناجوره شوی و ، بیا یې ډاکټر ته یوورې .

صادق وویل: دغه دی ولي یې ماته حال نه رالېرې ، زه به هم ورغلی وای .

جانان وویل: ټوله شپه یې یادولې، چې کله به یې درد سپک شو، دستي به یې ماته وکتل او راته و به یې ویل: ته وایه ما به صادق و بڅښي او یو وار به یې ووینم؟

ما خو ډېرې پرې و سره کړې دي ته و او اوس به یې نه راوړې؟ ما به ورته ویل اوس خو شپه ده سهار چې دی خبر شي خپله به راشي " بیا به یې لږ تسلي او آرام وشو " نو اوس درځه چې ورشو او هغه دی دزلمي ورور یونس هم زموږ و خواته په منډه راروان دی، یونس چې رانژدې شو، ساه وهي. هلئ - هلئ جانانه، جانانه، صادقه راځئ - راځئ ما ټول کلی درپسي گڼت کړی دی، هلئ راځئ زملی ډېر په عذاب دی ویل یې صادق راوړئ، چې یو وار یې ووینم.

" دصادق او جانان هم په دې خبره سره حال بدل شو، سترگي یې له اوبنکو ډکې شوې، بس په منډه راروان شول چې راورسېدل، دغسي په خلگو کې دزلمي و خواته ورتېر شول، گوري چې پرزلمي دمرگ خولې ورماتي دي، صادق په گانگوره او ژرغوني آواز پرېغ کړه. زلمیه، زلمیه!

زلمي چې دانغ واورېدی چې صادق دی سترگي یې راروني ږې، شونډان یې سره وښورول، معلومېدی لکه صادق ته چې وایي ما و بڅښه او رخصت راکړه.

په دغه حال کې دصادق پرمخ اوبنکي رارواني وې او داڅرځل لپاره یې پر تندي مچ کړ او دایې ورته وویل: ته ما و بڅښه ته حق را پل (و بڅښه) کړه! ماوې ستا په ناجورۍ ځان نه و خبر کړی څنگه ژر راڅخه ولاړې، زه هم نور ژوند نه غواړم صادق هم دغسي بې حاله ولوېد او دواړو خپل پورا ادا کړي.

خدای ﷻ دي بې و بڅښي

چي فکر او سوچ په کار دی

نن ماښام يې دډوډۍ پروخت دجهانگير او لاجورد زامنو قيصه کوله ، حاجي صاحب ښه سپری دی چا يې نوم په بده خوله نه دی اخیستی ، په کورکلي کي يې دهر چا په غم او ښادۍ ځان خبر کړی دی ، له بې وسه او بې کسه خلگو سره يې تر خپله وسه مرسته کړې ده ، دژوند تودې او ترخې ډبري پراغلي دي ، تل به يې زامنو ته داويل چي خپله گوزاره کوي ، دچاپه کار ، کار مه لرئ که موښه دچا سره کولای شوای خوښه کنه بد چا ته مه رسوئ.

دژوند يوه ترخه انسان ته ډبره گرانه پرېوځي که يې څوک په ساړه دماغ اوسم فکر برابره نه کړي وایم ، له کوچنۍ خبري څخه لويه خبره پېښېږي ، که پر بدو واوړي ستاسي په ياد دي هغه بله شپه چي باران شوی وو ، دجهانگير اکا دکوراوبو بله لار نه درلوده دلاجور پر کور ورتلې ، دلاجور زامنو داوبو لاره وربنده کړه ، چي نور مور دغه اوبه پردې خوانه پرېږدو ، هغه و چي ددواړو کورو انسانان پرله راووتل پرځای ددې چي په خبره سر خلاص کړي او يو دبل زور راوړي ، په لرگيو او بېلچو يې يو بل سره ووهل . جهانگير اکا سپين ږيری سپری و ، په سر کي ووهل شو ترډاکتيره پوري لانه وو رسېدلی چي پرلاري مړ شو ، هغه شپږ اووه سرماتي خولا پرېږده وایم ، خدای ﷻ مودي يې له حاله وساتي .

“په دغه کال کي دحاجي صاحب کشر زوی دلاس پرېولو اوبه راوړې ، دولت چي دپلار خبروته غوږنيولی و ، خپله اورېده خاموشي يې ماته کړه او ويې ويل : هو پلاره ! ددواړو کورونه خراب شول ، يو خو قتل و شو ، بل بدي ورپېښه شوه ، دا يې لا څه دلاجور زامنو کډه بار کړه ، ښه کور ، ښه محله ، دبازار ښه کاروبار ، داټول ځيني پاته شول ، څوک وايي رېگ ته به تللي وي ، څوک وايي صحرا ته به تللي وي ، داشين ژمی او دا ودوی خوارانو ته ورپېښه . حاجي شاگل اکا چي دښوروا په گوله پسي دشلومبو غوږپ وکړ ، لږ يې گوله ترستوني تېره شوه ، ويې ويل : هو ! زويه دغه گوله مي ترستوني نه تېرېږي چي ددوی حال راپه ياد کړم . وایم ، مور دغه دی په ژمي کي لا شلومبې نه قضا کوو هغه نور نعمتونه خولا پرېږده .

وايم ددوی خوارانو به څه حال وي چي ځان له يخه خوندي کړي او وچ اوږه ورسپړي ، پاچهي به يې و بولي ، په دغه لاکله خلاصېږي ، نوري خوارۍ هم ورته گوري ، دخدای ﷻ عذاب خولا پرېږده ، مازديگر آدم لالا په جومات کي ويل : چي دلاجور هغه سپين ږيری وروراو وراره هم حکومت نيولي دي چي ورور دي څه شو . داغريب خو په هيڅ نه وو خبر ، بې ازاره سپری و . دغه يو بچی يې و ، هغه يوه مزدوري ورته کوله ، په دغه يې گوزاره وه اوس يې نو دوي تورسري (ښځي) په کور کي پاته شوې ، هغه وو درې کلي لاندي دچا په غوږي “څنگ” کي همسايه وو هغه دچا خبره ده وجود روپه لاند ههم سوځي .

په دغه حال کې ددروازې کړپ شو او "پایند" له بازاره راوړسېدی ، ترسلام وروسته پلار او وروڼو سترېمسیا ورته وکړه ، دولت ورته وویل: موږ لږ انتظار وکړ هغه ته وځنډېدې ، بیا مو نو ډوډۍ راواخیستله ، هغه هم ډوډۍ په خوند نه یو پوه شوي دغه دلاجور د زامنو دغم قصه مو کوله .

پایند په جواب کې ورته وویل: دوکان مي پروخت بند کړ ، هلته مي لږ دوايي رااخیستله ، چي پرلاري جمعه گل لالا راسره ملگری شو ، هغه هم دغه قصه کوله ویل یې دلاجور زامنو چي دشیپې کډه بارکړه په هغه شپه خو باران اورېدی ، ختي وې تريوځايه چي تللي وو پرلاري یې مو تر چپه شوی و ، وایي ، چي دوه درې پکښي مړه او څو نور تپیان او خوږ دي ، سم یې لا حال نه دی معلوم ، له کوچنۍ خبري څخه داده دوني (دومره) لویه خبره پېښه شوه ، بس پلاره هغه ستا خبره .

چي فکر او سوچ په کار دی:

داغریبه مړه شوه

“ولي اکا ښه سړی و ، څوک یې نه وو ازار کړي ، دیو وزري او یواځیتوب ژوند ډېر پر تېر شوی و ، دبل دگاوندیتوب احتیاجونه یې ډېر لیدلي وو ، دوه درې واړه تربرو پرخپله مځکه داسې وواهه ، چي مرگ ته یې رسولی و ، ډېره مځکه او جایداد تربرو ځني لاندي کړل ، پرهغه پاته به یې هم گوزاره نه ورسره کېده ، مجبوره شو بازار ته یې کډه وکړه . دیوشناخته سره شریک شو ، څه کاروباریې پرله برابر کړ ، راستمن سړی و ، ژوند یې ژرښه شو اوس یې نوهلکان هم غټ شوي وو ، په کار هم پوه شوي وو .

وايم هغه دچا خبره “ چي ډوډی یې پر تېی ښه پخېده “ زامنو ته به یې ویل : نیمه ډوډی خورئ نیمه دخدای ﷻ په رضا ورکوئ ، هیڅ شی مونه دي کم او مانده . ښه مېنه او کور ، ښه محله ، ښه دوکان او کاروبار خپله غوا درته ولاړه ده .

وايم : هغه تربرو چي زه یې څو واري وو هلم او دمرگ خواری یې راباندي تېري کړې ، لا درته راشي هم په ښه وضعت او ښه چلند ورسره کوئ ، موږ به یې ددوی په نیت نه ورسره کوو ، زرگر چي دپلار مشر زوی و او ټولو خبروته یې غوږ نیولی و او ښه - ښه به یې ویل ، دخبري پر واري یې ویل : هو پلاره تانې خبري وکړې ، دښه کار نوم لا ښه دی او دبد کار نوم بد دی او دبدو پای خراب دی ، خدای ﷻ موږ ته ښه ژوند راکړی دی او په ښه نظر یې راته کتلي دي .

وايم : بل که موږ ته درېدلي وي ، وي به خو موږ بل ته نه یو درېدلي . هغه زموږ تربرو چي زموږ سره یې ښه ژوند ونه کړ خپلي مځکي خو یې خپلي وې ، زموږ مځکي یې لا هم راڅخه لاندي کړې ، دغه دی نن یې څه حال دی ، خدای ﷻ دبل له احتیاجه نه وایستل ، اوس چي بیا خدای ﷻ دا کاڅتي او وچکالي پر راوستله بیا نو خدای ﷻ ښه له مځکي سره وو همل .

نن غرمه “ زعفران “ راغلی و ، چای مي ورته راوغوښتې وايم پر حال یې ژر اړوا ده ، چي دا قیصې یې راته کړي دي ، زړه مي باندي تور دود سو ، باغونه یې ټول وچ شوي وو ، دپسو دانه نه وه ورپاته ، دکال له سره چي یې پورونه کړي هغه پر باندي وو ، دپوروړو له لاسه یې سترگي نه شوای ښکاره کولای . ویل یې زوی مي یوه میاشت دمخه باورې ته ولوېدی نو رسلا مت و ، خو دغه ښی لاس یې دوه ځایه مات شوی و . ویل یې دډاکټر پیسې مي نه درلودې ، سکندې والا هغه لاسونه چي ترې هغه ته مي ورووست ، هغه یې لاس وروتړلی هغه هم سم نه دی جوړ ، هلک ځیني په عذاب شو او خلگ وایي ، چي دابه بېرته ورماتوئ ، کوږ به یې ورتړلی وي ، ده راته ویل ، چي له کوره راتلم یو موټ اوړه هم په جوال کي نه وو ، موټر کرایه مي له بل چا پور کړه ، “ زرگر سوږ اسوېلی وکینس ، له نژدې منگي څخه یې اوبه پرسرپورته کړې “ .

پلار ورته وویل: هو زویه! پر مور بڼه ولاړه ده، یواځي چي دخدای ﷻ شکر ادا کړو، څوک راڅخه ازار نه شي، کبر او لويي راڅخه ونه شي.

وايم: هغه بله ورځ چا قيصه راته کوله چي “گلداد” او ملنگ چي سکه داکا زامن دي پرکوچنيانو يې سره جنگ شوی دی بيا يې نو هلکان سره راوتلي دي، مرگ له يې سره وهلي دي. يو هلک په سر کي په بېلچه وهل شوی دی، چي دخبرونه دی، دوه په “لرو” وهل شوي دي هغه هم کاري خوږ دي.

وايم: دانو څه ژوند دی چي يو وار کاختي شي، بيا بدې شي، وايم داتول زموږ عملونه دي “ولي اکا” دنسوارو دبلې سره بنسور او، نيت يې داو چي نسوار وکړي. زرگر دخبري وار پيدا کړ او ويې ويل: هو پلاره! دزعفران قيصه مي درته کوله چي دزوی لاس يې مات شوی و، هغه هم سکيندې والا کوږ ورتلی و، دغه يې حال وچي دموتير دکرايې پيسې يې لانه درلودې، هغه دوا او ډاکټر خولا پرېږده، ما هم ددوی په عمل نه دي ورته کتلي چي يا يې زموږ محکي لاندي کړي يا يې له مور سره په کلي کي ظلمونه کول. وايم ده غريب هم پورته نه شواي کتلاي، دی هم په هغو خپلو کارو لکه چي شرمېدی.

بس پلاره ده دغه دغم قيصې راته کولې، زه به هم يو وار په کار ځني اخته شوم، دوه واري مي چای ورته راوغوښتي اخير مي زروپي ورکړې چي داواخله هغه دزوی علاج به په وکړې، که کلي ته تلې رابه شي يوه گوني اوږه، څه چای او بوره به هم مادرته ايښي وي هغه به هم درسره يوسي.

ده غريب سر سرتور کړ، ډېري دعاوي يې وکړې، ده لا دغه دعاوي کولې چي دکلي د “ملک مدو” زوی ورپسي راغلی، سا يې لنډه- لنډه کېده زعفران ته يې وويل: ستا تر راتلو وروسته دي کور والا پراولاد سخته ناچوره وه، بل شي نه وو دغه زموږ دسپاريانو په موتير کي مو راواخيسته دوې بڼخي نوري هم ورسره راوختې، دغه وو چي لنډي مانده ته راوړسېدو، هلته موموتير خراب شو، سواريان کښته شول هغه ستا کورواله مو په ځولي کي راکښته کړه، ديو پان په سيوري کي مو کښېنوله، مور په موتير اخته شو چي ژر به يې جوړ کړو، لږگري وروسته مو د کوچني ژړا ترغوږ شوه مور څو ورتلاي نه شو، هڅه بڼخي ورسره اخته وې يوه بڼخه زموږ خواته راتېره شوه او په ژړا يې مور ته وويل، چي کوچنی يې پيدا شو او داغريبه مړه شوه.

بیا به بدنه کوم

کله انسان داسي وي لکه هغه نوم چي وي ، دغسي ښه والی او بدوالی يې دهغه له نامه معلوميري ، خو کله بیا داسي نه وي او خبره سرچپه وي لکه د " زرداد " نامه ته چي گوري ، څوک به وايي چي زر به سره ورکوي او زر به وپشي مگر دی داور سکروتي پاشي او بپشي (وېشي) ، زرداد چي کوچنی ولا يوه سترپا وه ، که به يوه ورځ ترخانگو ايله شوی و سر به يې مات و . خو بله ورځ به يې د شيدو بوتل داسي کلک و غورځاوه چي نه يوازي شيدې به ځني توی شوې بکلي پرپلار به يې بل بوتل هم تاوان کړ ، چي کله دڅکېدو يا خارپوڅو شو بیا له مور او خوښو څخه نور کار پاته و ، چي نورو کوچنيانو به چا خوړلې ، ده به گلاسونه چپه کول چي نور به سم ناست وو ، ده به په لوبنو کي خاوري اچولې ، وایمه سمه سرگرداني و .

يوه ورځ چي مور يې په کار پسي ولاړه او يو ناڅاپه يې د زرداد سوي نارې تر غوږ شوې ، له هغه ځايه يې نارې کړي .

- لکه چي خاوري مي په خوله شوې داڅه وشول ، چي هلک داسي سوي بغاري وهي ، " تانو " خور يې بدي واخيسته او ژر - ژر سرې او به باندي تويولې ، چي مور يې رانژدې شوه ورته ويې ويل : موري داڅو يې تودې چای پرځان چپه کړې ، هله يوه چاره يې کوه ! مور يې ژر کوچنی دهلکانو په پلار پسي ولېږلی چي هله ورته وايه ژر ارځه چي زرداد و سو ، ميراجان چي ترلمانځه وروسته له جوماته پرلاري و ، حيران دی چي دا " جنت گل " څنگه راځغلي . " جنت گل " چي رانژدې شو پرپلار يې رغ وکړ ، هله اغا جانه ژرکوه چي زرداد و سو .

میرا جان هم په ډېره حیرانی سره پوښتنه ځني وکړه څنگه او په څه شي و سو ؟ " جنت گل " وويل : تودې چای يې پر ځان چپه کړې ، میراجان دغسي دکور پر خوا را چابک شو چي راوړسېدی ، گوري چي هلک لکه ماهی چي پروجه کښېږدې داسي پرله اوړي ، میراجان سمدستي دهمسايه ندا کور ته ورنارې کړې چي هله موټر دي راوباسه چي يو وار داهلک تريو ډاکټر پوري ورسو و .

" همسايه ندا " هم موټر په تلوار راهي کړ او هلک يې مخ پرروغتون (هسپتال) راواخيست ، میراجان په دغه وار خطايي کي ندا ته وايي ته وا داوخت به څوک وي ، موټروان ندا وويل : هو څنگه به نه وي ضرور به څوک وي ، دهسپتال (روغتون) پردروازه يې ليکلي دي (۲۴) ساعته بېړنی (اېمرجنسي) اسانتياوي ستاسي لپاره شته ،

په دغه حال کي کوچنی يو وار ډېر په عذاب شي ، بيا میراجان خوارکی پررغ کړي ، مه ژاړه اوس به پلار کوټه شيان درواخلي (درانيسي) ، چي يو ډاکټر پيداشي بيا به نوپلار ډېر شيان درواخلي ، ښايسته - ښايسته شيان ، بيا میراجان نداته وايي ښه تاويل اوس به ډاکټر وي .

ندا: هو ډاکټر څه ډاکټر ان به وي دهغه هسپتال (روغتون) پردروازه يې دډېرو ډاکټرانو نومان ليکلي دي امبولانس هم لري مگر امبولانس يې نو دچا په بنه نه دی ورغلی، ولي په هغه کي دوی کور ته ځي او دکورکار ځني اخلي.

میراجان خبره ورغبرگه کړه: دبنادی هسپتال او امبولانس دې شي خدای ﷻ دي څوک نه ورته اړ کوي، له ماڅخه څږي او روڼي پرله گډي شوي دي، ته لاري ته سم پام کوه چي يار خطا نه کړې يا يوشی په ونه وهې يا دهسپتال کوڅه درڅخه خطا نه شي.

ندا ورته وويل: وروره ته وارمه خطا کوه، داپه دنيا کي پېښيري، دادی راورسېدو گوري چي دهسپتال دروازه کولپ ده، يو صفایي والا له دروازي سره ناست دی جارويي وڅنگ ته پروت دی.

میراجان خوارکی لکه مسافر پر راشبوه شو، سم يې هم نه پېژني چي مزدور دی يا کمپوډر، خودوی خپلي بدې ورځي ورته راوسول.

میراجان ترسلام وروسته داسي په مظلومانه ډول ورته وويل: وروره! ډاکټر صاحب چېري دی؟ مورډا مريض را اخیستی دی ډېر په عذاب دی.

صفایي والا وويل: ډاکټر لا اوس نه دی راغلی، تاسي ته خوهم دشي وخت نه معلوميري، بس هروخت چي راروان شی، هغه وخت راشی.

میراجان: وروره ته خوا مه بدوه، داخو پېښه ده، وخت نه لري. صفایي والا وويل: ډېري خبري به نه کوي، هر شی خپله طریقه او وخت لري، زه لا دغه هسپتال ته پروخت راځم، دا يې طریقه ده. اول به نمبر اخلي، بيا چي ډاکټر پر "۹" بجې راورسېري بيا به نو هغه وخت پر خپل اخیستی نمبر سره خپل مريض ډاکټر ته وربکاره کوي.

میراجان: په ډېره ناامیدی سره دموتېر خواته راغلی او "ندا" ته يې وويل: وروره داخو ډاکټران نه شته، هغه سړي په ډېره خوشکه او خنم راته وويل چي هغه پر "۹" بجې راځي.

ندا: ته راځه چي دډاکټر کورته ورشو مجبوري ده اوس يې نو څنگه کوي، هوسا د ستړي په حال څه خبر دی، موتېر ته راخېژه گوندي ډاکټر په کور کي پيدا کړو.

د "زرداد" سوی بدن، سختو بوغارو، دډاکټر نه پيدا کېدل له میراجان څخه هرڅه گډ وډ کړي وو، نژدې و چي موتېر ته د کړکی له لاري وڅېږي، خوند ا استاذ دروازه ور خلاصه کړه او موتېر يې روان کړ، لږ ساعت وروسته ندا پر میراجان رغ وکړ، وروره دادی دډاکټر کور ته راورسېدو، ته ژر دغه شنه دروازه وروته کوه،

داڅنگ ته يې دارنگ بټن هم ده ، ميراجان چي دغسي په يوه سا ورشپوه شو ، دروازه او بټن يې يوځای وروو هل لږ ساعت وروسته دروازه خلاصه شوه ، يو هلک چي دخوب کالي يې اغوستي وو ، سترگي په دواړو لاسو موبلې راووت ، داسي معلومېدی لکه له خوبه چي وي ، ويې ويل : څوک مو په کار دی چي داوخت راروان ياست ؟

ميراجان داسي زهير ورته وويل : مريض مو رااخيستی دی ، ډاکټر صاحب مو په کار دی هلک وويل هغه اوس نه سته هغه واک ته تللی دی .

ميراجان وويل : بڼه ډاکټر صاحب واک ته تللی دی ، واک چپري دی ، واک مريض دی که بل شی ، ته يې مور ته راوښيه چي هلته ورشو .

هلک وويل : په شي نه پوهېږې ، وايې واک څه شی دی ، واک ورزش ته وايي ورزش ته ، داسې چي سهار ځغلي . ميراجان مخ پرندا استاذ راواړاوه ، ويل داخو هم نه شته وايي ډاکټر صاحب سهار ځغلي ، گوره چي په چاپسي ځغلي ، داغريب ته هم لکه چي يوه خواري ورپېښه شوې ده چي په ميدانو دي ، ندا وويل : ته مو تر ته راوخېژه مور له سهاره چپه رابارکړې ده ، ته راځه بل روغتون ته ورشو که خدای ﷻ کول دهغه ډاکټران به پرځای وي او هسپتال به هم خلاص وي ماته يې ډېرو خلگو صفت کړی دی ، وايي چي دهغه دوايي سمه هم ده او ارزانه هم ، ناحقه غوتي خلگو ته نه ورپه شاکوي او ډاکټران يې هم بڼه خلگ دي او هلک هم دادی اوس ډېري بغاري نه وهي ته وايه درد يې سوکه شو او که دژړا څخه ستري شو .

ميراجان وويل : زما خيال دی هغه په کورکي چي مو گولی ورکړې هغو لکه چي نشه کړ ، ندا خبره ورغبرگه کړه ، بس دايو راورسېدو هغه دی وينې دهسپتال (روغتون) دروازه خلاصه ده ، خلگ وځي ننوځي ، معلومېږي چي ډاکټران هم پرځای دي ، دستي نورو خلگو ميراجان ته وار ورکړ ، هلک ډاکټر وکوت ، دوايي يې ورکړه ډاکټر خپل فيس هم ورمعاف کړ ، څو ورځي په هسپتال کي و ، ترهغه وروسته کور ته ولاړل ، ميراجان هم دوايي له حلالې خلاص کړ .

مياشت پس زرداد جوړ شو مور پلار او نورو کوچنيانو ته به يې ويل: بيا زه بد نه کوم دمور او پلار په خوله به کوم ، ما چي بد کول مورا و پلار څومره راسره په عذاب شول . څومره پيسې ځني ولاړې او پر ماڅخه خواری تېري شوې ، بيا به بد نه کوم .

احتیاط کوه

ډېري خواری پر تېري شوې ، سوگل يې دتي و او رنگينه په دوهم کال کي وه چي خاوند يې يوه شپه کور ته تلی پر لاري غلو وويشت او مړ شو ، دلاس ساعت او څه پيسې يې ځني يووړې ، د " خانو " تر فاتحې وروسته يې څوک نه درلودل ، چي غم يې و خوري يا يې سرپرستي وکړي .

ميراث خواره يې ښه خلگ وو ډېره يې نه زهېروله مگر د کومک وس يې هم نه ورسره کېدی ، ولي هغوی هم غريب خلگ وو ، خاص څه يې نه درلودل ، بس " شمایل " وه او دوه يتيمان ، ځوانه وه تر کور هم نه شوه وتلاي چي دچاکره ورشي څه کار مزدوري يې وکړي ، ولي چي خلگ به څه وايي ، چي پر ژوند مي تور داغ ونه لگيږي اوبل که تلی نو دکوچنيانو غم ورسره و ، چي خدای ﷻ مه کره په دوی څه ونه شي ، نه بهرېږي ، ديوبل کره که به کار پيدا شو ، نو شمائلې ته به يې رالېږي ، دتلنک ، نالی او بالښت جوړېدو څخه نيولې دکمبلو تر ټکوهلو او کاليو تر مينځلو پوري يې له يوه کاره مخ نه گرځاوه .

دومره مزدوري ورپاتېدله چي وچ اوږه به يې په رانيول بس حيا داره او پلار داره مېرمن وه ، خپله حيا يې ساتله ، دا يې هم پاچهي بلله ، چي څوک يې له خپلو يتيمانو سره پرېږدي او کار په ونه لري . خواری او غريبي ډېري پر تېري شوې ، خو چا يې رغ نه و اوږېدی ، څو کاله وروسته چي اوس " سورگل " څه غټ شو ، زلمی شو ، څه موده يې دچا سره مزدوري کوله خو اوس پر غاړه راټال دتختو په غالب کي سگرېت خرڅوي ، څه يې لاس په خلاص دی ، په څلورو پنځو شپو کي به کتو باندي کېدله ماښام به ښه خوشحاله سره ناست وو ، د خدای ﷻ شکر به يې کاوه ويل به يې خدای ﷻ : دغه نیمه ډوډی مو تر خوله تېره ده ته مو باقي ژوند له غمه وساتي او سورگل ته به يې ويل : زويه دغه خواري چي کارې او ماښام خپل کورته راشي دبل له بدو مودي خدای ﷻ وساتي دغه لويه پاچهي ده ، دغه حال دي خدای ﷻ نه دروي .

سورگل وويل : هو موري ښه ولاړه ده ، خوبيا هم په دغه گوزاره نه کيږي ، ژوند مناسبونه غواړي ، جوړ نا جوړ پېښيږي ، دالا څه هغه دی بابا مسکين په کوچنيوالي کي کوزده راته کړې ده او ولور يې ټول پاته دی ، حيا مي دبل پر کور ده غاړه يې ايستل غواړي او حيا راخوندي کول غواړي ، هغه نور رواجونه خولا څه کوي ، زه مجبوريم چي يوه خواري وکارم .

موري بي وويل: څه خواري به وکاري؟ مورځو مال او دولت نه لرو چي بل کار وبار په وکړي، بس همدغه ددو لاسو خواري به کاري.

سورگل وويل: موري سرکار (حکومت) خلکو ته په پور موټران ورکوي، زه به يو موټر په پور واخلم، خواري به په وکارم په کال دوه کي به مي کار سم شي، تردغه دوه لاسو خواري خو هيڅ نه وځي.

موري بي ورته وويل: موټر څه کوي يو وار خو پور دي بيا چي ته مسافر شي زه په کور کي يواځي يم، اوس چي ما بنام ته راشي سترگي مي درې کي وي، دغه دنېستۍ پرگوله سره کنبېنو وایم، چي رنگينه خور دي نه وه راڅخه واده کړي، له هغې سره به مي خوله پرې وه، لاس به مي په سپک و، هغه دی دهغې خواري کي بيا څه حال دی، دژوند گونډه ده، زموږ دي دادغم رواجونه شي چي په کوچنيوالي دوستي وکړو بيا نو په لويوالي هغه هلک چرسي يا هيرويني يا غل شي، نه ده معلومه چي څه شي ځني جوړ شي، موږ هم دغه ستا او درنگيني

دوستۍ په کوچنيوالي وکړي، هغه دی رنگينه خور دي په سرو او بنکو واده شوه، په سرو او بنکو ناسته ده زه دلته په پخه يم، خاوند بي هغه و له بي لارو خلکو سره گرځېدی هغه دقتل په تور (جرم) حکومت دغه دوه کاله ايله کوي او بندي کوي، په دغه سرگرداني کي بي رنگينه له موږ څخه واده کړه، په بنادي بي پوه نه شو، پروږ زه ورغلي وم، گرده کهول بي دغم پر کمبله ناست وو، رنگيني داسي او بنکي تويولي لکه شمه داسي سوې وه تاچي ويل اور ته دي نيولي وه، هغه ددې ښه ځواني پرېل حال وه.

په دغه وخت کي بي مور له ژړا څخه په سلگيو شوه يو گړي وروسته سورگل وويل: بس دی يو گړي دي او بنکي پاکي کړه، سورگل هم دپتو په څاک خپلي لنډې سترگي وچي کړي بيا بي وويل: هو! موري زه هم څه غوږېدلی يم چي درنگيني خاوند به عمر قيد يا پانسی کيږي، هغو اصلي قاتلانو د حکومت سپړيو ته پيسې ورکړي ځانونه بي خلاص کړل او "بلو" اخبني ته بي وويل: چي ته اقرار کړي و، چي د "ملک ظريف ورو ما مړ کړي" او ځان بي پساوکي، بس هغه دچا خبره "چي بد گرځي بد به پرځي" له بدو خلکو سره ناستي ولاړي دغه دی تردې حاله ورساوه چي نن بي ټوله کورنۍ او خپلوان دغم پر کمبله ناست دي، وایم چي په موږ پوري بي لا دغه دمسکيني ډوډۍ زهر کړې ده، دومره توان نه دی راپوري چي يو وار دغه خور ووينم هغه ددې ښه ځواني څنگه کباب شوه! بس خدای ﷻ دي دغه زموږ بي ځايه رواجونه ورک کړي، هلک او نجلۍ لا کوچني وي موږ بي کوزده وروکړو. بيا نونه ده معلومه چي په لويوالي څنگه شي او بيا په دغه ويراخته شو.

موري ما هغه خپله دغم سندرې درته ويله هغه دغه قصه په راگله شوه څه به بي درڅخه پتوم، يوه مياشت کيږي چي موټر مي په پور اخيستی دی، موټروان (ډرېور) راچلاوه ما هم زده کړ، داڅو پېرې کيږي چي زه بي بيايم او راولم مازديگر چي راورسېږم هلته په گېرچ کي بي ودروم، موټروان مي نن جواب کړ ما ويل، ښه دی دغه دده پيسې به

هم راپاته شي نو که يو شي ځني جوړشو. موربې وويل: ښه دی زويه اوس خو اوبه ترورخ تېري دي. زه نو څه درته ووايم بس احتياط کوه لېري مه ځه ماښام دغه خپل کورته راځه.

"سورگل چي نازده کړی و، موټرېې لا سم نه وزده له څو خطرناکو پېښو څخه خدای ﷻ پاک ژوندی خلاص کړ، کنه هره يوه يې دمرگ وه، څه موده کيږي چي موټر کورته راولي، کله-کله به ماخوستن په کلي کي چا-چا يو او دوه نفرو ژمنه وسره وکړه چي سهار به سره ځو، بس يو او دوه نفره دغه دکلي يو او دوه نفره دبازاري سواړي (سپاري) به يې پيدا کړه بيا به يې موټر ته پښه ورکړه، چا به ويل فضل-فضل وروره لږ سوکه (کرار) درځه اوسو به مودلته په مړه کړې داڅنگه رفتار (تگ) دی، بل سپاري به ويل: دغسي چابک درځه مرگ له يارانو سره ښه دی، په دغه اړو دوړ کي به يې موټر اوستی او بېوی، برايي ماخوستن هم دکلي درېيو کسانو ژمنه وسره وکړه، چي سهار وختي به سره ځو يو دوه کسه به پرلاري پيدا شي، کنې زموږ کرايه دي بس ده، غرمه لانه ده په کلي کي نارې شوې چي هلئ مړي يې راوړل، کوڅې له کوچنيانو او ښځو څخه ډکي شوې، سپين سري هم کوڅوته راووتې دسورگل مور هم راوتلې ده يوې بلي سپين سري ته وايي. خدای ﷻ دي داڅنگ و دروي څنگه ځوانان يې خاوري کړل، دغه دی بيا يې لکه چي شهيدان راوړل.

هغه دی جنازې يې مسجد ته يووړې بيا به يې کومي مندي بوري کړي وي، په دغه حال کي يوه دکلي ملا صاحب او هغه موټروان چي دا پېښه يې په سترگو لېدلې وه او دامړي يې تردې ځايه راوړسول، دسورگل پر مور دځلگو له مينځه را دمخه شو او داسي يې ورته وويل: دسورگل موري دخدای ﷻ امر قبول کړه، خدای ﷻ درکړی و، خدای ﷻ درڅخه واخيست هغه دی ستا دزوی او دکلي درېيو نورو کسانو جنازې مو مسجد ته راوړې. خدای ﷻ دي يې وبخښي.

دسورگل مسکين دمور يوه چيغه (ناره) ترخوله وختله زنو يې بلگ شروع کړ او ټول بدن يې بې واکه شو، دستي نورو سپين سرو تراوړو ونيوله او پرمخکې يې کښېنوله، يو بل سپين ږيري ورته وويل: دالته کښېنه جنازه ستا دلېدو لپاره دلته راوړي هغه موټروان (ډرېور) چي دغه قصه يې ټوله په سترگو لېدلې وه، داسي يې ويل: زما موټر سهار دده په موټر پسې و، دژړي تر بند چي ور تېر شو دوه موږه (کږلېچ) په ها خوا سرک ښه هوار او سيده دی، پردغه ځای چي دی زما دمخه و، موټر يې نور تېز او چابک کړ، مخامخ يوه غټه لاری موټر پرراغلی، سورگل هم لکه چي له ډبري تېزۍ څخه موټر نه شو کابو کولای، نومخامخ يې په دغه بېنس موټر کي وواهه، دده موټر خو کوچنی و، دهغه موټر تر حصه لاندې شو، موږ چي ورکښته شوو، بس دقيامت ورځ وه، ويني بهېدلې. موږ چي سره را کښل ټول مړه وو، خدای ﷻ دي يې وبخښي ما به کله-کله سورگل مسکين ته وويل، چي موټر دي سم نه دی زده، په خپله يې مه چلوه، که يې چلوې نو احتياط کوه.

بیا په مسافری کی

د ماښام تر لمانځه وروسته به ځوانان ، سپین ږیری سره راټولېدل ، څوک به لوړ پر دوکانچه ناست وه ، چا به لاندی دوکانچې ته څنگ وهلی و . څوک به بیا د جماعت د پوډال ته ناست و . که به څوک نه وه راغلی دهغو به پوښتني کېده ، ښې غوري به کېدې ، دکلي بازار نوې او زړې به بیانېدې ، که به له یوې خوا څو سپین ږیری د پخوا زمانې خبرې کولې ، له بلې خوا به بیا چا د سبا لپاره خپل کارونه یادول .

یوه به ویل : سبا زما د اوبو وار دئ ، ته وایې مخکه په مې اوبه سي که به څه پاته سي ؟

هغه بل به ورته ویل : یا وروره ! فکر مه کوه واله ډکه ده ، وایم که نیت پراخه کړې زما لانیم کار د سره کیږي ، وایم چي کاختي تېري شوي ، خدای ﷻ پاک دي بیا دا وچکالي نه راولي . سړکال خودالله ج فضل دی بارانونه او ځای - ځای واورې وشوي ، دهغه دي یوڅه اوبه شته .

هغه بل به ورته وویل : بس اوبه به د خدای ﷻ ج خیر کړي سبا په هغه کښته کلي کی واده دی او موږ ټوله کلي ته یې ست کړی دی چي هیري مو نه شي ، بس له هري خوا به مرکه توده وه ، یوازي زرگر لالا وچي ښه عجیبه نوې به یې نه وه اورېدلې څه به یې نه ویل .

کله چي به یې څه عجبې اورېدلې وه په هغه ورځ به په جگه غاړه ناست و ، هر سړی به په پوهېدی چي عجبې یې اورېدلې ده ، نن هم چي جگ ناست و انتظار یې کاوه چي خلگ ټول پوره شي او یو څوک د عجبې خبرې پوښتنه ځیني وکړي او دی خپله عجیبه ورته بیان کړي ، په دغه حال کی تاج گل راوړسېد او پر زرگریې لا په ولاړه رغ وکړ ، شروع په کوه زوروره خلگ دي په انتظار ووژل .

زرگر وویل : نه - نه تاج گل لالا ټوله ژوندي دي ، بس راځه ته مانده وې ، ښه شو چي راغلي . نوې هم عجبې نوې وه .

تاج گل وویل : شروع په کوه چي ددوډی تر وخته که دي په متي خلاصه کړه !

زرگر وویل : چي نه مې پرېږدئ نو یې واورئ ما پښین مې یو دوست دکراچي د سفر قصه راته کوله ، تاسي واورېدل ؟ ټول مجلس پر راغ کړه هو - هو قصه کوه ! وامو ورېدل .

زرگر زیاته کړه : بس نو ورور ته دي وویل شي ، دغه دوست قصه راته پیل کړه ویل یې : دکراچي د بس ټکټ مې کړی و ، پر خپله چوکی کښېنستم ، ټول بس ډک شو ، په مزل یې شروع وکړه ، ترڅو ساعته مزل وروسته د بس دمخ له

خواخه یو سپری راولاړ شو په نصیحت یې شروع وکړه ، بې سده زورور تقریر یې وکړه ، په دغه حال کې د بس د پای له خوا یو بل سپری راولاړ شو ، ویل یې: داڅنگه ښه سپری دی او څنگه ښه خبرې یې وکړې زه غواړم ودغه سپری ته لور ورکړم .

نصیحت والا چې دا خبره واورېده ویل یې: نه- نه زه دي لور نه غواړم ، ما دا خبرې دخدای ﷺ لپاره وکړې زه دي لور څه کوم ، دلته دلور پلار زاری ورته شروع کړې چې خامخا به زما لور په نکاح اخلې .

وايم ، چې څه سر دي پرله گړځوم دغو نورو مسافرو هم خواستونه ورته وکړل .

نصیحت والا خبره ومنله چې سمه ده زه به دي لور په نکاح کړم ، په دغه حال کې یو بل سپری راولاړ شو ویل یې ، چې له ماسره څه خوږې (متايي) دي دکور لپاره مي رااخيستي دي ، زه بيا داخيرات کوم دايې ددې دوستۍ شپږيني ، چې دغه دوستي وشوه ، اوس نو په بس کې دمسافرو خورا ساعت تېر دی یو وار نصیحت بیا دوستي او بیا مفته متايي او شپږيني (متايي) ووبشل شوه ، هغه دچا خبره چې مفتو شرابو به دچا لاس ودرېږي ، بس خولې شخوند - کيږي څوک په تعجب څوک په خدا دي .

وايم تاته دي وويل شي ښه و چې نه وي راسره ماورته وويل: ولي ياره ته بيا څومره کم نيتی يې ، دبل مفته متايي دي لانه ده راباندي پېرزو ؟

ده راته وويل: په دغو متلو او کنایانو بیا زما سره نه خلاصیږي سمه یې سپینه راته وکړه .

حقداد راته وويل: چې لږ وروسته به دي سر په خلاص شي ، هغه دچا خبره ، چې دخرو خاوند راشي ، دلته زرگر قصه پرېښووه ویل یې: بس دی نوره قصه به بیا بل وخت کوو .

دزرگر نازک طبیعت هرچاته معلوم و ، چې په بنډار (مجلس) کې به دده لپاره چای راتلې ، دده مړۍ (ډوډۍ) به ښه غوړه وه ، بیا نو ده ښه مجلس کاوه او ښه شعر به یې خلاص و ، چې نه چای وي ، نه ډوډۍ نو ځکه یې قصه په نیمايي کې ودروله یا پرېښووله .

تاج گل لالا چې دده ښه طبیعت نیولی و او ترنورو ښه ورسره پوهېدی ، پر رانغ یې کړل ، وروره زرگره قصه مه پرېږده ته خود مجلس مالگه یې ، چې ته پکښي نه یې هغه مجلس لا خوند نه کوي . وايم ، چای به بیا په کوته کې کوو ، دغه یو گلاس اوبه درواخله حلق به په لوند کړې نو به په قصه ښه خوند وکړې ، زرگر چې اوبه وڅښلې ، یو څه دتاج گل دناز خبرو طبیعت ورسم کړی و ، ویل: نه- نه داسي نه ده ما ویل ، ناوخته به وي کوچنیان به کور راته گوري ، ټول مجلس په یوه خوله پرېغ کړه وروره زرگره !

قصه کوه ته وایې ناوخته به وي ، وایو چې سهار کيږي لا دي نه پرېږدو .

زرگر لالا قصه پیل کره: نو خبره داده چي حقداد راته وویل: متیایي او خوږې نه وې چي مورږو خوږلې بلکي دخدای
ﷻ قهر شو ، لږ ساعت وروسته ټول خلگ له موټروان سره نشه او بې سده شوي يو ، دغو درې کسانو چي يو
نصيحت والا ، دویم دلور پلار او درېیم دمتیایي والا ، درې سره ملگري او غله دي ، بیا نو یوه موټروان (ډرپور)
چوکی ته ورغلی دی ، اوبس یې یوې خوا ته درولی دی ، چي څه شيان راسره دي ، پیسې ، گږی ، او نور قیمتي
شيان ، هغه به یې بڼه په بېغمی له مسافرو څخه راټوک کړي وي .

يو وخت چي مورږ په حال کي راغلو گورو چي په هسپتال (روغتون) کي پراته يو ، ډاکتران ستني رالگوي ،
د حکومت سړي شا وخوا راباندي پېره دي ، ته و او مورږ غله يو ، هغو درېیو کسانو مورږ ټول لوت کړون ، چي په ځان
یې لانه کړو پوه .

بس وایم: حقداد راته وویل ، چي دناولده چاشنی به څوک نه خوري ، بیا په مسافری کي .

رحمت الله رحمت

د لراو بر په برېښنايي کتابتون کي پر ليکه اثار

لراو بر کتابتون

• اسلام او مذهب :

- دروژې دالی _____ ډاکټر نثار احمد صمد
- روژه درحمت، برکت او مغفرت میاشت _____ مؤلف: مولوي سيد محبوب شاه ساجد
- د اصحابانو کيسې _____ مولوي عبد الهادي حماد
- د مصطلح الحديث علم په سوال او جواب کښې _____ ليکونکی: شيخ مصطفى العدوي مترجم: محمد عمر بشار
- اړينه پوهه _____ مولوي عبد الهادي حماد
- د برېښنايي کتابتون د اسلام او مذهب د برخي د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ!

• ساينس او تخنيک :

- درنا کړکي (د کمپيوټر زده کړه) _____ عبدالستار فيضي
- سرطان او د چاپيريال راديو اکتيويتي _____ ليکوال: پوهنوال ډاکټر نظر محمد سلطاني
- خدراني _____
- د مايکروسافټ آفس پښتو لارښود _____ عبدالستار فيضي
- غواړئ ذهني څيرکتيا مو تمرين کړئ؟ _____ ژباړن: مختار احمد احسان
- د ساينس او تخنيک د برخي د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ!

• سپورټ او روغتيا :

- هغه پياوړي لاري چاري جي اند بنسټه ستا سوله ژوند څخه محو کوي _____ ژباړن: ډاکټر محمد رقيب (فاروقي وردگ)
- د کوجنيانو تنفسي سيستم _____ THE PREVALENCE OF HIV/AIDS IN AFGHANISTAN _____ Dr.Hameed Shuja
- د لراو بر و بېلاني د برېښنايي کتابتون د سپورټ او روغتيا د برخي د نورو پر ليکه اثارو لپاره دلته کليک وکړئ!

• هنر او ادبيات :

- راي کيسه وليکو _____ نصير احمد حمدي
- مناجاتونه _____ نور احمد قرانمل
- دهيلو غوتۍ _____ ويناواله: وحیده "آرينزی"
- د ابراهيم ادهم په پلونو (ناول) _____ ليکوال: عبدالله الهام جمالزی
- منظومې کيسې پښتو لنډۍ او غاړې _____ ليکوال: څارنوال احمد منگل خان

• د ماشومانو لپاره :

- کوچنی شاهزاده (د ماشومانو لپاره) _____ ډاکټر عبدالباري
- زما سوي (د ماشومانو لپاره) _____ مختار احمد احسان
- فتيال (د ماشومانو لپاره) _____ مختار احمد احسان
- د برېښنايي کتابتون د هنر او ادبياتو د برخې د نورو پرليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ!

• تاريخ او سياست :

- روز شمار واقع افغانستان _____ تهيه او ترتيب: حميد علمي
- شير شاه سوري د افغانانو ترمنځ د يووالي هڅونکې _____ ژباړن: استاد قريب الرحمن سعيد
- د ډيورنډ تړون د حقوقو او سياست په تسله کښي _____ ليکوال: ډاکټر رحمت ربی زیرکيار
- د تاريخ او سياست د برخې د نورو آثارو لپاره دلته کليک وکړئ!

• بېلابېل آثار :

- خونډور خواږه _____ عبدالستار فيضي
- دنۍ اووه عجايبي _____ ژباړن: مختار احمد احسان
- د بېلابېل آثار نومي برخې د نورو پرليکه کتابونو د لوست لپاره دلته کليک وکړئ!

پای

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**